

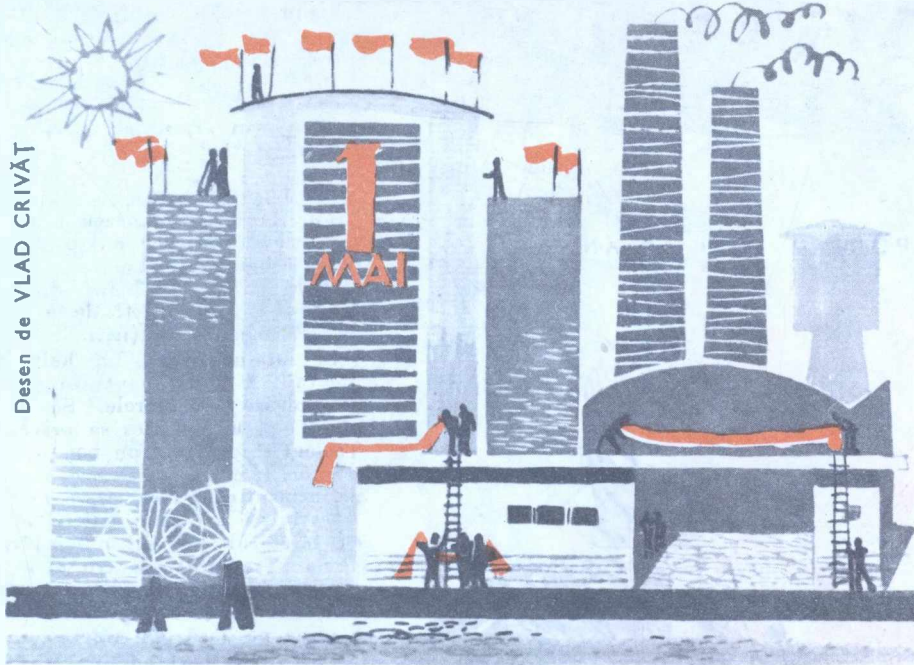
Desen de D. NEGREA

Biblioteca Centrală
Reg.
Hunedoara

urzica

ANUL XV • Nr. 8 • 30 APRILIE 1963 • 16 PAGINI • 1,50 lei

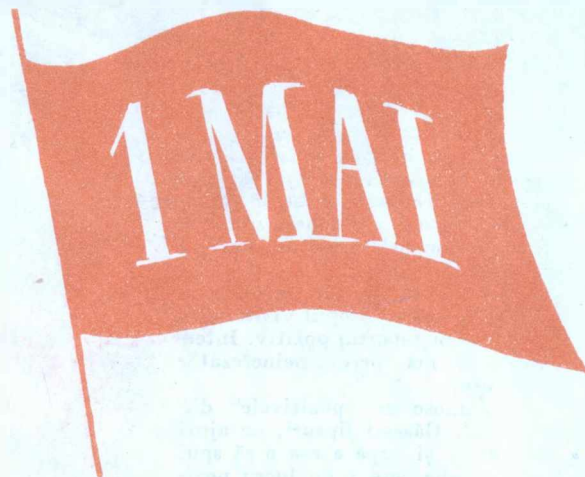
Desen de VLAD CRIVĂȚ

...ÎNTREPRINDEREA A FOST PAVOAZATĂ PE DINAFARĂ...

...ȘI PE DINĂUNTRU!

Coloane lungi, coloane vii,
Imense fluvii revărsate,
Înaltă steaguri purpurii
Și cîntecul din aripi bate

Precum un stol de porumbei
Ce se desface peste zare...
Pe stradă trec în rînduri ei,
Ostașii lumii muncitoare.

.....
Învîrt în minte globu-ntreg,
Brăzdat de largi meridiane,
Și sensul vremii 'l-înțeleg,
Privind pămînturi și oceane:

E soare mult la răsărit,
Mai spre apus domnește ceață,
Dar muncitorii au pornit
Uniți, pe drumul către viață.

În Londra, Roma sau Madrid,
În New-York, peste tot pămîntul,
Văd ochii lor cum se deschid,
I-aud cum își rostesc cuvîntul.

Iar azi, cînd defilez cîntînd
Prin Capitala noastră dragă,
La braț, mai trainic ca oricînd,
Sînt muncitori din lumea-ntreagă.

...Coloane lungi, coloane vii,
Imense fluvii revărsate,
Înaltă steaguri purpurii
Și cîntul pină-n zări străbate.

STELIAN FILIP

Unele cadre de conducere din G. A. C.-uri nu dau suficientă atenție recepționării arăturilor executate de S. M. T.-uri

Aniversare

Trezit din somn pămîntu-a-ntinerit,
Covor de floare scutură salcîmul
Și soarele-n zenit statornicit
Cu raze aurii pictează drumul.

Se-ntind imense cîmpuri inverzite,
Dă colț porumbul, griul — după plan.
Cu zestrea-n spate viile boltite
Își strămutară vatra-n Bărăgan.

Înalte, mobilate confortabil,
Clădirile s-au ridicat cochete.
Șoseaua-n perimetru-i carosabil
Înscrie tot mai des, motociclete.

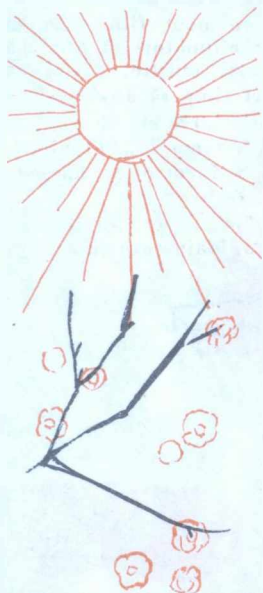
Suride-n pragul zilei Primăvara
(venită de o lună în control)
Și-n mitingul la care-o cheamă țara
Aleasă-i în prezidiu ca simbol.

E-un an de cînd a-nvîns definitiv
Belșugul colectivelor, la sate
Și Primăvara pentru-acest motiv
Medalii de garoafe roșii bate.

Mi-a prins și mie-o floare la rochiță
În pragul Colectivei, sub castani
Pe cînd suna în cerc de Periniță
Îndătinatul cîntec: „La mulți ani!”

Mi-a prins și mie-o floare la rochiță...

RODICA T. FLOREA

Desen de V. VASILIU

— Cînd m-ai chemat la recepție, credeam că e vorba de cuvîntări, masă, muzică, și cînd colo... E cu... arătură!!!

Omul de la „Informații”

Ajuns la biroul de informații al Uzinelor „Tractorul” din Brașov, am întins legitimația „Urzicii omului de la birou.”

— „Urzica” la noi? întrebă jignit acesta. Mă rog, dacă o fi cazul, noi o să ne însușim critica, dar să știi că nu ai nimerit-o. Aici oamenii muncesc. Produsele uzinelor „Tractorul”, ehehei... Ehehei vroia să însemne superlativul absolut al adjectivului „bun”.

L-am bătut amuzat pe umăr și l-am asigurat că scopul vizitei este să scriu un reportaj pozitiv. Interlocutorul mă privi neîncrezător și spuse:

— „Cunosc eu „pozitivele” din „Urzica”. Găsești lipsuri, ne ajuți în muncă, și după aceea o să spui că și treaba asta e un lucru pozitiv. La noi oamenii muncesc. Aici, la noi, e sufletul pînii, înțelegi dumneata?”

— Nu.

— Nu? De ce nu? Dumneata te-ai specializat numai pe linie de deficiențe și năravuri? Aici e sufletul pînii, tovarășe, că de n-ar fi tractoarele noastre, ai minca ciorbă fără pîine, sandvișul numai cu salam și ceaiul fără cozonac.

După acest miting fulger, mi-a înmănat biletul de intrare și iată-mă ajuns în sufletul pînii noastre cea de toate zilele....

Primul popas

Ca să nu te rătăcești în imensitatea acestei uzine, ți-ar trebui o busolă. Busola mea poartă numele de Alexandru Roșca și navighează prin secții cu aceeași mîndrie cu care Cristofor Columb naviga cu celebra lui corabie. Alexandru Roșca e mîndru cînd privește tractoarele, e mîndru cînd vorbește despre ele, e mîndru și cînd tace. Fiindcă atunci se gîndește la ele. Eu n-aveam timp să liu mîndru. Eu notam. Abia acasă, recitînd însemnările, am simțit că e cazul să mă umflu și eu în pene: dacă n-am pus umărul la construirea lor, am pus barem condeiul.

Primul lucru care m-a izbit, pășind în uriașă hală a turnătoriei, a fost... vitrina cu ultimele cărți apărute. Tehnică și literatură.

— Da, face însoțitorul meu, arătînd spre uriașele cuptoare. Colo se toarnă în forme oțel și fonta, iar aici, (arată spre vitrină) aici se toarnă în forme, omul. De altfel la „Tractorul” omul se toarnă în forme noi, prin tot felul de mijloace: biblioteci, 83 de cursuri pentru perfecționare tehnică, 17 brigăzi artistice, echipă de teatru, sport, fanfară, orchestră, cor, sală de spectacole, etc. etc. etc. și iar etc. etc. etc. Și tot n-ar fi de ajuns, dar nu se poate scrie un reportaj numai pe bază de etc.

Un om

V-am povestit despre turnătorie. E drept, n-ați aflat prea multe despre ea, dar aveți încredere în mine: ai ce vedea aici. Fiindcă, în afară de cuptoare, oțel, fontă topită și piese, aici îl găsești și pe nea Ilie Trandafirescu. Nea Ilie Trandafirescu este turnător. În curînd va fi și inginer. Ce și-ar mai putea dori un om? A, da. Un

DRAG ÎMI E BĂDIȚA DE LA „TRACTORUL”

—REPORTAJ DE I. AVIAN—

astfel de om și-ar mai putea dori să fie și decorat. Privind pieptul lui îți dai seama că și-a depășit planul și în acest domeniu. Nea Ilie Trandafirescu este Erou al Muncii Socialiste.

Avea dreptate omul de la „Informații”: produsele uzinelor noastre, ehehei...

Motoare cu pretenții

De la Turnătorie am ajuns la Eforie. M-am interesat cine anume locuiește în elegantul bloc pastelat, apărut în fața noastră, asemenea blocurilor de la Mamaia și Eforie. Însoțitorul meu a zîmbit. Am repetat întrebarea:

— Cine locuiește în acest sanatoriu? Cine se află aici la odihnă? Cum se obține un bilet în acest hotel? E nevoie de vreo dovadă?

— Da. E nevoie de o dovadă că ești motor...

— Aha, înțeleg, e loc de odihnă pentru astenici sau pentru cei cu idei fixe...

— Nu. Aici e hală nouă a motorului! Așa-i. Au crescut și pretențiile motoarelor. Vor și ele să trăiască omeneste. Și trăiesc. Să vedeți hală. Imensă cît Stadionul „23 August”. Numai că aici nu se nimereste în bară. Aici se nimereste în plin. În această hală nu există lovitură de pedeapsă, fiindcă arbitrul, controlul de calitate, veghează să nu se faulteze nici o piesă.

Butoane

În hală motorului, vai ce perispicace sinteți, se lucrează piesele pentru motor. Motorul este inima

tractorului și dacă inima dă într-un infarct tocmai cînd tractorul se află în plină campanie, vă închipuiți ce se întîmplă! Nici ASCAR-ul, nici hidrocortizonul nu-i mai ajută. Așa că inima tractorului este consultată cu atenție chiar pe locul de producție. Am cunoscut aici doi „medici”. Unul e profesor cardiolog la motoare, de peste 35 de ani. Babeș Petre. Celălalt e abia conferențiar. Ba nu, asistent. Iancu Florian, 24 de ani, strungar de 10 ani, frunțaș de 2 ani și căsătorit de 6 luni. Așadar, în ultimul domeniu e abia în prima etapă de calificare. Mi-a explicat că se pricepe bine la inima tractorului, dar că la inima lui, cum se vede, s-a priceput mai bine altceva...

În acest palat al motorului vor intra în funcțiune cîteva linii automate. Știți ce înseamnă asta? Înseamnă o masă cu cîteva butoane: „ridicat”, „strîns”, „avarie”, „sus”, „jos”, „oprit”, „liber”, etc. Mai înseamnă că un singur om și cîteva butoane, cu ajutorul unui sistem de mîini mecanice, vor fabrica piesele necesare. Am propus să se înființeze o asemenea linie automată și pentru gospodărie. Ar fi grozav: „friptură”, „atenție”, „ars”, „Odobești”, „ridicat”, „toarnă”, „mai toarnă”, „și iar toarnă”, „avarie”, „prozit”, „mersi”, „bicarbonat”...

Ar fi o chestie, nu?

Halal hale

Și uite așa, mergînd dintr-o hală în alta, m-am pomenit într-o hală, ca apoi să ajung, în sfîrșit, într-o hală. Hala aceasta

nu aduce nimic inedit. Tot nouă, tot uriașă, tot mecanizată, piese aduse mecanic, piese depuse mecanic, piese scoase mecanic. Singurul care lucra manual în această hală a șasiului, eram eu. Scriam. De privit însă, priveam mecanic. Îmi umblau ochii ca pe bandă-rulantă ca să pot cuprinde tot. N-am izbutit. Dumnezeu nu m-a blagoslovit decît cu doi ochi. De unde să bînuiesc el c-o să vizitez uzinele „Tractorul” din Brașov? Poate că la o nouă ediție de oameni, va aduce îmbunătățiri...

Și iată-ne ajunși în hala de montaj. Aici se montează și se assemblează tractoarele. Să știi că nu e greu. Mai ales să privești. Tocmai se asamblează un nou tip de tractor. În curînd sute de scrisori de pe întinsul ogoarelor vor veni de la colectivități și tractoriști. Bădița cu tractorul va mulțumi bădiței de la „Tractorul” pentru noua și puternică mașină, care va brăzda cîmpiile. Mă și vedeam mestecînd o pîine pe bază de tractor nou.

La drept vorbind, cei de la „Tractorul” sînt buni și vechi prieteni ai țărănilor. Există dovezi concrete. Peste 80 de muncitori de la uzină poartă medalia primită anul trecut cu prilejul încheierii totale a colectivizării.

Avea dreptate omul de la „Informații”: produsele uzinei noastre, ehehei...

Spectacolul zilei

La Uzinele „Tractorul” am vizionat filmul „O adresă pierdută”. Confundasem pesemne titlul cu un altul și am întrebat dacă nu cumva e o producție franco-italiană cu Raff Valone. Nu, nu era cu Raff Valone. Era cu Grigore Vereș. Și nu era o producție Vittorio de Sica. Era o producție Voiculescu-Săpunaru. Filmul a fost lucrat în „studiourile” de la „Tractorul”.

Pe Grigore Vereș nu l-am văzut în nici un alt film. Îl văzusem în uzină. E montor. Și face film. Și Raff Valone face film. Dar nu-i montor. Treaba lui. Grigore nu e Raff, desigur, și nici filmul nu-i pe ecran lat. Dar colorat e. Bun interpret, montorul. Are umor. Filmul, v-am spus de la început, nu e coproducție și nu e nici comercial. N-o să-l vezi la „Republica” anunțat: „Kirk Douglas și Vereș Grigore într-un film tehnicolor”... Nu. N-o să vezi nici: „Marina Vladi și Chilianeseu Marilena, într-o superproducție panoramică”. Nu. Fiindcă și Grigore, și Marilena sînt amatori. Și au filmat în cadrul cineclubului. Cineclubul de la „Tractorul” a turnat pînă în prezent nouă filme. Le-am urat acestor animatori să producă filme tot mai reușite, astfel ca într-un scurt timp să auzi în fața cineclubului: „n-aveți un bilet în plus?” „N-avem!” „Atunci ne-vasto, n-avem încotro. Să mergem la „Divorț italian”...

Aici la „Tractorul”, tractoarele, ca și cultura, înaintează cu zeci de cai putere...

Avea dreptate omul de la „Informații”: produsele...

Ei, dar n-am s-o iau de la început...

— N-aveți o țepă în plus?...

Desen de EUGEN TARU

CETĂȚEANUL: — Hait, s-a întors din concediu. Tocmai când aveam ceva urgent de rezolvat.

Desen de FRED GHENĂDESCU

De vorbă cu

NINA

DESPRE POEZIE, UMOR, PRIMĂVARĂ ȘI ALTE

Eram sigură că pe Nina Cassian o voi găsi la masa de scris. De aceea m-am prezentat într-o zi primăvărată, de bun augur, la Casa de Creație de la Pelișor. Poeta nu se afla însă la castel: avea o întâlnire cu cititorii la Buzău.

— Iată că se întoarce — îmi spuse însă directorul complexului de la Sinaia, arătându-mi pe alee o silueță grăbită care înainta spre noi. Nina Cassian m-a întâmpinat prietenos, ca pe o veche cunoștință:

— Ce mai faci?

— Tot umor — am căutat eu să-i reamintesc anii de ucenicie din Școala de Literatură unde mi-a fost primul îndrumător într-ale scrisului. Nu mă uitase, pentru că a... oftat. Încurajată de această duioasă amintire o întreb:

— Îmi acordați un interviu pentru „Urzica“?

— Cum?! Ceri interviuri, așa, de la primul venit?

— E adevărat că sîntei prima venită în dimineața aceasta la Pelișor — dar ideea mi-a „venit“ mai de mult — o liniștesc eu.

Nina Cassian se încruntă. Nu-i plac calambururile nici măcar în... glumă, dar aceasta e o problemă pe care o vom dezbate mai târziu.

Peste puțin, privind prin fereastra deschisă a camerei covoarele înverzite de brazi, Nina Cassian îmi recită un fragment din poezia „Eu“ în semn că interviul a început:

Vreau să-ți spun cum am fost...
cum sînt,
Să deschid sertarul și să-ți arăt:
Aici e Copilăria...

Și, într-adevăr, dintr-un sertar scoate o... ciocolată pe care o împarte „una mie, una ție“, concretizînd în mod real versurile de mai sus. Profit de acest moment și trec și eu la concret:

— V-ați născut la Galați, în 1924. Cum se face că în poezia „Orașul Copilăriei“ vorbiți despre... Brașov? E o fantezie poetică?

— Deloc. Am copilărit în adevăr la Brașov. Am locuit acolo timp de zece ani. Apoi am venit la București.

— Care e, de fapt, orașul în care ați făcut primii pași în... literatură?

— Tot Brașovul. La vîrsta de cinci ani încercam să mă țin pe picioarele propriilor mele versuri.

— Descrieri de natură, probabil?

— Da, dar... cu implicații „profunde“. Prima mea poezie are mult haz involuntar:

Zăpada proaspătă se lasă
Pe cite-o casă, pe cite-o casă.
Și geamul este înghețat.
E liniște. Toți sînt în pat
Iar eu un om, un rătăcit,
Caut un loc de-adăpostit.

Mi-o închipui pe Nina Cassian la vîrsta de cinci ani în postura

unui „om rătăcit“ și izbucnesc în rîs:

— Ați început prin a fi o poetă pesimistă — remarc eu, glumind.

— Da — și nu mi-a trecut decît în momentul cînd tata, și el o fire de poet, m-a „adăpostit“ în biblioteca lui, punîndu-mi la dispoziție versurile clasicilor noștri și ale celor universali. Eram în primii ani de școală.

— Ați continuat să scrieți?

— Cu multe influențe coșbuciene, topîrceniste, eminesciene, și altele.

Mult mai târziu am publicat o traducere din Christian Morgenstern, sub pseudonimul Maria Veniamin.

— Și „Nina Cassian“, de fapt, cînd a debutat?

— În 1945, în „România Liberă“. E vorba de o poezie care se numea: „Am fost un poet decadent“.

— Autocritică?

— Într-o oarecare măsură, da. Era un apel adresat poezilor de a se apropia de realitate.

— Nu cunosc poezia, dar îmi amintesc de-o alta, „Meșterul“:

Nu cred în meșterul
cu plete,
Poetul fanțos și
solemn
Care n-aude și
n-avede
Cînd viața noastră-i
face semn.

— E, oarecum, aceeași idee; o chemare adresată poezilor de a se angaja pe marele drum al aspirațiilor populare.

— Mergînd pe acest drum ați avut și unele cotituri mai serioase?

— Desigur, cu ocazia primului meu volum „La scara 1/1“, apărut în 1947.

— O primă treaptă, nu-i așa?

— O treaptă de pe care era să alunec în... ermetism. M-a salvat însă la timp critica de partid. În anii următori, în volumele mele: „An viu 1917“, „Sufletul nostru“, „Horia nu mai este singur“ și altele am încercat să dovedesc că mi-am însușit critica...

— Sînt pînă acum aproape douăzeci de asemenea însușiri... bune.

Nina Cassian răspunde cu modestie:

— Cifra volumelor îmi aparține, aprecierea însă...

Și pentru că modestia exagerată îmi poate văduvi interviul de unele date necesare încep să enumăr titlurile unor volume, mai pe ocolite.

— Versurile dv. alese...

— Eu n-am versuri „alese“...

— Ba aveți: volumul de „Versuri alese“, apărut în 1955.

— A! Te referi la versurile din... tînerete.

— Nu — pentru că cele din „Tînerete“ au apărut mai înainte, în 1953.

— E adevărat — am pierdut din vedere vîrsta volumelor.

— Tocmai de aceea vă reamintesc de „Vîrstele anului“, apărut în 1957.

— Nu înțeleg ce fel de dialog e acesta? — se miră Nina Cassian.

— „Dialogul vîntului cu marea“ 1958 — adaug eu titlul altui volum

NINA CASSIAN

Desen de I. ROSS

și urmez păstrînd proporțiile: Eu sînt vîntul și dv... mare!

Nina Cassian rîde amuzată și-mi atrage atenția:

— Sper să nu vorbești în... vînt Care e următoarea întrebare?

— Aș vrea să știu dacă vă amintiți cu interes și de-o altă activitate decît cea poetică din anii debutului?

— Mă voi gîndi întotdeauna cu emoție la perioada 1944 — 1945, cînd o mîină de scriitori foarte tineri dădeam spectacole publice cu versuri agitatorice, cîntece, scene satirice în care tot noi eram conferențieri, scenografi, interpreți și dirijori de cor... Acolo, în cartierul Ferentari, au răsunit pentru prima dată după război versurile lui Whitman.

— Aceasta îmi aduce aminte titlul ultimelor dv. volume: „Săr-bătorile zilnice“ și „Spectacol în aer liber“ 1961. Au vreo legătură cu activitatea de mai sus?

— Nu m-am gîndit la asta, dar cred că da. E vorba de aceeași adresare directă, de exprimarea bucuriei cotidiene, de obligația noastră intimă de a răspunde și de-a înapoia ceea ce am primit.

— În 1949 s-a întîmplat un fapt important pentru... interviul meu: ați lucrat în redacția revistei noastre

CASSIAN

PROBLEME DE ACEEAȘI... NATURĂ

tre. Vă simțeați printre umoriști ca la dv. acasă?

— Da — confirmă Nina Cassian. Nu m-am despărțit niciodată de poezia satirică. De altfel colaborasem mai înainte la „Pițigoiul“ și la rubrica umoristică a „Rampei“. Așa că „Urzica“...

— Vă era... familiară. De-altminteri, cercetînd volumele dv. am constatat că unele poezii ar fi putut să apară în „Urzica“. Mă gîndesc la „Cancerul lumii“, „Critica de jos“, la ciclul „Muzeul de antichități“ și altele... Versuri ca cele din „Coroana“ pot fi un bun exemplu pentru orice umorist:

*Din oasele vestitului satrap
De mult se-alesese prafu-n lîntirim
Dar pentru ca în veci să*

ne-amintim

Șade-n muzeu coroana — fără cap.

— E drept — multe fenomene îmi solicită pana satirică. Nu scriu însă pentru o anume redacție, ci pentru că trebuie și nu pot altfel, — să scriu. Asta nu înseamnă că „Urzica“ nu-mi este foarte dragă...

— Și pentru că veni vorba de... umor, — credeți că în domeniul satirei există teme minore?

— Există puncte de vedere minore, și nu teme minore.

— De-altfel ați și exemplificat această idee în „Umorescă“, unde e vorba de niște purceluși crescuți cu grijă într-un G.A.C. Poezia e frumoasă, deși „tema“ ar putea să îngrozească pe esteți.

— Pe așa-zișii „esteți“ da, pe poeți însă, nu. Aceeași părere o am și despre satira ziaristică atunci cînd e scrisă bine.

— Mă bucură faptul că poezia dv. reflectă toate domeniile de activitate. Cu aceeași sensibilitate poetică vorbiți și despre Hunedoara, și despre sentimentele noastre intime...

— Consider că poezia e obligată să aibă antenele întinse în toate direcțiile. Trebuie combătută ideea că unele activități sînt de elită spre deosebire de altele „de rînd“.

— Revin la umor. Ce părere aveți despre calambur?

— Nu disprețuiesc calamburul în sine, după cum nu disprețuiesc nici arta decorativă, dar prefer să merg mai mult pe substanță și mai puțin pe ornamente.

— Am observat complexitatea creației dv.: poezie lirică, satirică și poezie pentru copii. Ce anume v-a făcut să vă apropiați de cititorii minori?

— Răspunderea majoră pe care o avem față de viitorii cetățeni și cititori „maturi“. De-altfel, acest public „mărunt“ mi-a adus... Premiul de Stat în 1952.

— „Nică fără frică“... de critica literară!

— Nu chiar. Nică e mai curajos decît mine...

— Vorbind despre tineret, dar pe alte coordonate — știu că ajutați mult pe tinerii începători, o știu din proprie experiență...

— Vorbești de fosta Școală de Literatură „Mihail Eminescu“?

— Da — și de alte mijloace prin care ne îndrumați: cenaclul „Nico-

lae Labiș“, poșta redacției a „Gazetei Literare“ într-un timp, articole, prefețe și solicitări personale...

— Ai adus vreun manuscris?

— Nu! Ar fi fost un examen prea obositor pentru... profesor.

— Nu-mi place termenul pe care mi-l acorzi. Nu sînt „profesoară“. De-altfel nici dumneata nu ești chiar atît de... elevă. Vreau să-ți spun că apropierea de creațiile tinerilor mă îmbogățește și pe mine, îmi asigură continuitatea cu generațiile urmașe și mă ferește de închistare. Bineînțeles că ajut și eu cu ceea ce știu — e vorba deci, de un schimb echitabil.

— E o soluție pentru a rămîne veșnic... tînără?

— E o soluție care nu se găsește în drogherii, ci în efortul de a fi în permanentă mișcare înainte. Dar, parcă voiai să scrii un interviu umoristic și mă întrebi despre tot felul de lucruri serioase...

— Ce-ați fi vrut să fiți dacă nu erați poetă?

— Ceea ce am mai fost și sper că mai sînt: compozitoare.

— Și ca să-mi dovedeați imi cîntă la pian „ceva“ foarte frumos. Poate e și o aluzie că trebuie să... tac. Totuși, nu mă las încîntată.

— Ce volume de poezii vor apărea anul acesta?

— Există sub tipar un volum în colecția „Cele mai frumoase poezii“ și placheta „Să ne facem daruri“.

— Și „darul“ pe care-l veți face cititorilor în anul următor?

— În anii următori: un Faust, poem la care tocmai lucrez.

— Un Faust?! întreb eu... mefistofelic.

— Nu te speria — e vorba de un Faust al zilelor noastre: portretul în acțiune al unui erou al cunoașterii.

— Și cum Faust mă privea temerar din manuscrisele de pe birou, cu multă părere de rău mă ridic să plec:

— Unde aș putea să vă găsesc mai ușor cînd reveniți în București?

— La 30 Decembrie.

— N-am întreat cînd...

— Am înțeles: „La Sfatul popular al raionului 30 Decembrie.“

— Aveți vreo întîlnire cu cititorii?

— Nu — cu cetățeni. Nu știai că sînt și deputată în Sfatul Popular al Capitalei?

— Știam, dar reporterul se preface uneori că nu știe unele lucruri, pentru că altfel interviul n-ar avea nici un... haz.

— La plecarea Nina Cassian îmi atrage atenția:

— Am văzut că în subtitlu ai propus o discuție și despre primăvară și nu m-ai întreat nimic...

— Nu mai e nevoie. Primăvara ta anotimp al înnoirii ne-a însoțit tot interviul! Și îi arăt revărsarea de aur a soarelui pe manuscris, pe chipurile noastre și mai ales în optimismul cu care mi-a dăruit cîteva... flori de stil.

RODICA T. FLOREA

— Felicitări cu prilejul...
— ...zilei noastre!

Desen de VLAD CRIVĂȚ

PANOU DE ONOARE

Cezar Stanciu, rectificator la Uzinele metalurgice din Sinaia, este fruntaș în producție de peste un an de zile.

*Noi din inimă, fierbinte
Azi îți facem o urare
Să tot mergi așa-nainte
Fără de... rectificare!*

Stan Micuț, șeful brigăzii S.M.T. care lucrează la G.A.C. Ceacu, raionul Călărași, își face din plin datoria în campania de primăvară.

*Munca-i foarte avîntată
Tot mereu așa arată:
Pe ogor la adîncime
Și pe grafic la-nălțime.*

Artistul poporului G. Storin a împlinit recent 80 de ani.

*La această- aniversare
Spectatorii toți și-au zis:
Cîți ani împlinește oare?
Opt decenii? Bravo! Bis!*

Învățătoarei Virginia Banciu, de la Școala medie nr. 34 „C.A. Rosetti“ din Capitală.

*Pentru munca-nsflețită
De la noi îi e trimisă
O urare tipărită.
Recte, o... lucrare scrisă.*

De curînd, Popescu-Gopo a primit cel de-al 29-lea premiu pentru filmele sale.

*Îl felicităm fierbinte
Și-i urăm: tot înainte!*

*Zeci de premii e ceva!
E ca-n filme, zău așa!*

Vasile Pelin este unul din cei mai pregătiți muncitori de la Fabrica de uleiuri vegetale „Unirea“ din Iași.

*La „Unirea“ toți susțin
Cînd îl văd muncind zelos
Că în fabrică Pelin
Este pregătit... virtos.*

Colectivului de arhitecți, care a fost premiat pentru „Ansamblul de cămine și cantine studențești din Grozăvești“.

*Faptul este concludent:
Acest premiu, evident,
Cînd ai cîntea să-l primești
Ai drept să te... grozăvești!*

Petronela Chivoni este bobinatoare fruntașă la atelierul de reparat mașini electrice al Combinatului siderurgic Reșița.

*Dinsa, ca bobinatoare,
E fruntașă, prin urmare
Cum s-ar spune e frecvent
Cu succesul la... curent.*

La Uzinele textile „Moldova“ din Botoșani, printre fruntașele în întrecere se află și tovarășele: Maria Afrăsinei, Ana Pintilie, Geta Andrei și Ecaterina Sava.

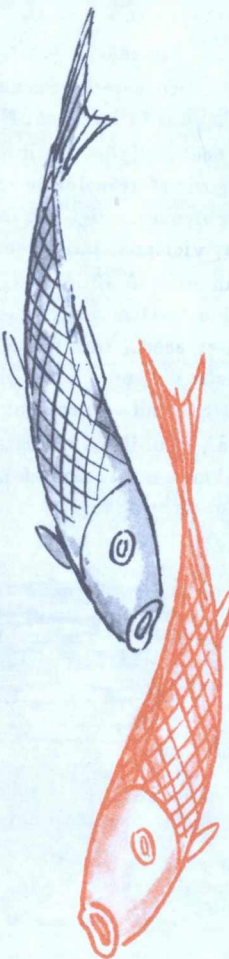
*Adresăm la fiecare
Cîte o felicitare:
Nici un fir să nu se-ncurce,
Ca pe grafic să tot urce.*

ION RUȘ și VICTOR TEODOR

HULIGANUL: — Ce cauți cu picioarele acolo unde am pus eu piciorul?

Desen de CIK DAMADIAN

Dacă-i iaz,
iaz să fie!

de SILVIU GEORGESCU

Dar iazul?... E-he, păi n-ai văzut nimic, dacă n-ai văzut iazul colectivei. În tot raionul n-ai să mai întâlnești iaz ca al nostru: cu loc pentru bătut mingea, loc de plajă, pentru scăldat... și-o apă!... Lîmpede, adîncă, nu tu păpuriș, nu tu brădiș să te încurce la înot... Iaz, domnule! A, păi nici nu te lasă tovarăș' președinte să intri în apă pînă n-ai ști bine să înoți. A pus de s-au bătut și niște tăblițe: *iaz pentru copii, iaz pentru înotători* — da, și la stăvilă, unde-ți trece de cap, o tablă cît toate zilele: „Păzea, că te îneci!“... Cum?... Cum ați spus?... Dacă l-am valorificat?... Da' asta ce-i? Nu-i valorificare? Care cum și-a terminat treaba, ori are un ceas-două libere, dezecuparea, sus pe stăvilă și... bildibic în apă... E-he, vara să te nimerеști dumneatale pe aici. Atunci să vezi iazul! Mișună. E plin... Ei și dumneata, de pește!? E plin cu oameni, tovarășe. Cu colectivști, cu copiii lor... Capacitatea? Ce capacitate are? ... Mare, foarte mare, tovarășe. Abia dacă-i dai de fund. Da' nu-i dai. Nu-i dă el Costache... Cum, care Costache?! Costache, 1,83 m. Șeful grăjdar. Sau nea Gorun de la crescătorie. Că și ăsta-i o namilă... A ieșit întâiul, acum un an. La înot — la concurs. Că vorba tovarășului președinte: „Dacă-i iaz, iaz să fie!“... Dacă s-a scos?... Ce să se scoată, tovarășe — de unde?... A, din iaz? Păi sigur că s-a scos. S-a scos așa: 20 care prundiș, nisip pentru plajă... Că are o plajă, iazul!... Să nu cumva să prindă picior de colectivist nebronzat! — așa a spus tovarășul vice. Păi, ce? s-a mai pomenit iaz fără plajă?... Unde s-a mai pomenit...? La Sămăila? Mulțumesc!... La Virnele?... La Hîncești?... La... Păi astea-s iazuri, tovarășe? Seamănă, aduce, măcar, vreunul, cu iazul nostru? Cum o să semene, tovarășe?! Alea-s iazuri cu pește — crescătorii. Cu puiеți, cu crapi îngreșați... Iazuri ca astea, ă-hă-hă! cite vrei. Da' ca al nostru — așa, cu stăvilă, cu loc pentru bătut mingea și... fără urmă de pește în el, n-ai să mai găsești dumneata în tot raionul.

Acu' e drept că s-a pus problema și la noi, în adunarea generală. Că nu știu care de la noi, din colectivă, s-au ridicat și au arătat că la Hîncești, la Virnele, la Sămăila, au scos o grămadă de bani din iaz. Adică, stai, nu așa: bani — bani. Au pus puiеți, au scos pește și... uite banii, zeci de mii — auzi! A sărit și tovarăș' contabilu': „Da' ce, zice, noi nu putem scoate bani cu iazu?“ Să fi văzut ce l-au mai aplaudat oamenii. Decît că pe urmă s-a apucat să-și spună planul: că să punem intrare la iaz — auzi! Un leu, care stă pe plajă; doi lei, care vrea să intre și în apă... A fost un ris în sală!... Și a tăcut tovarăș' contabilu' ca un pește. (din care n-avem noi în iaz).

Cîteva zile mai tîrziu a plecat tovarăș' președinte al colectivei la Hîncești. În schimb de experiență — așa se crede.

Am trecut deunăzi pe marginea iazului. A început să miroasă a pește proaspăt. Că vorba aia: dacă-i iaz, iaz să fie!

CONSTANTIN OTTESCU

DUBLĂ FABULĂ

RAȚA

Spunînd că slujba ei pe lac implică
Eforturi pin' la limită..., o rață
Evoluează legănat prin viață
Indiferentă cînd vreun ou îi pică.

În urmă cineva tot i-l ridică
Și-o cloșcă, din rotunda lui albeață
Îi scoate un boboc și i-l răsfață
Cu inimă și grijă de bunică...

Nu-i va cunoaște rața niciodată
Nici farmecul de a-l avea aproape,
Nici moliciunea galbenă de vată,

Și va îmbătrîni plutind pe ape...
Cum nu i-a dat căldură fiului
Nu va simți nici ea căldura lui...

MORALA

Cu copiii în viață
Se face mama uneori de ris, că
Ori e denaturată ca o rață
Sau este pur și simplu mamă-gîscă.

GÎSCA

O gîscă cu peplumul de mătășă,
Cu primul ou pe care l-a ouat
Din slujba ei a demisionat
Și-și duce traiul exclusiv acasă...

Își strînge ou-n aripi și-l apasă
Clocindu-l grijuliu, exagerat
Și-n fine, moale, blond și bucălat
Bobocul prinde-n univers să iasă...

Cum nu-și mai vede fostele surate
Care-ar povățui-o bine, poate,
Îl ține-n puf, îl strică, îl răsfață

Puhav, cuminte, asportiv, bondoc,
Gînsacul o să zovăie prin viață
Și va rămîne un bătrîn boboc...

DUPĂ PROCES

D E S T E F A N L U C A

— Sînt epuizat, dragul meu! Așa a început cunoscutul meu. A continuat:

— Vin de la tribunal. O întreagă halima, o comedie. Bine că s-a isprăvit. S-a pronunțat. În sfîrșit în sfîrșit, în sfîrșit...

Răsufală adinc. Se reculese. Starea anunțată inițial se preschimba, pe nesimțite.

— Să nu cumva să crezi că n-am întîmpinat greutăți. Cu duiumul. Imaginează-ți! Pe considerentul că sîntem de zece ani împreună, că există la mijloc un băiețel, cum că motivele nu-s serioase...

— Culmea înscenării (vezi, la așa ceva o duce capul). Scena cu copilul. L-a adus în instanță. N-am prevăzut acea clipă. Îi interziseseam categoric să transforme grava noastră problemă de viață în melodramă. Ea, vicleană, îmi strecoară în mîină un bilețel. Chipurile, n-a avut cu cine îl lăsa acasă. Vecina plecase să-și scoată un dinte. În schimb găsise ea un dinte împotriva mea. Și cînd — urmă el din ce în ce mai volubil, ca întăritat — judecătorul mi-a mărturisit că omește, omenește nu vede pentru ce di-

cea ce pare străinilor viața mea de familie și realitatea. De ani de zile, nu ne mai iubim. Punțile sînt tăiate. Nu trăim împreună, ci ne tolerăm și nu rareori ne comunicăm acest lucru în termeni de care mi-e silă să pomenesc. Nu ne potrivim. Era o condamnare lentă, pe care timpurile de azi, eliberatoare de energii...

Aci, cunoscutul meu făcu o pauză. Voia să mă facă și mai atent, pesemne, căci repetă:

— Eliberatoare de energii și sentimente constrînse de o instituție de la început prost alcătuită.

Tăie scurt aerul cu palma:

— De ce să se macine inutil două existențe? Societatea ar pierde două potențe, două capacități, căci eu și pe ea o înțeleg, mai bine decît ea, care, în alte condiții, s-ar realiza. Am dreptul la liniștea mea intimă, iar traiul acesta mă înăbușea. Iar de copil o să am grijă, ca orice părinte legitim.

Își aprinse o țigară. Radia:

— Iată-mă-s, în sfîrșit, liber! Acum sînt cu mine însumi, singur. Ca un călugăr studios.

Ne-am despărțit. L-am revăzut după două zile. Într-un loc foarte nimerit pentru meditație. Într-un restaurant. Se cufundase în studiul unei liste, ajutat de o ființă pre-

Revoltat, izbucni:

— Nu-s serioase... Că nu-s motive suficiente. Că ce dacă nevastă-mea cîntă într-un cor, că urmează o școală, astea, cică ar fi puerile, că nu-i o abatere, o derogare de la îndatoririle casnice. Și întrebările la proces, publicul avid de amănunte, iar ea tăcută și roșie ca focul, abia îngăimînd cîte un cuvînt. Eh, actriță, nu alta, deși o pregătisem de acasă ce să spună, ce să pretindă. I-am spus: suport cheltuielile de judecată, oprobriul public, dar să închidem odată acest lamentabil capitol din viață. Ea, ce făcea ea? Încremenită, dezorientată, tăcea și, pe furiș (tertipuri femeiești, căci inteligența-i suficientă o ajută să facă impresie) își ștergea ochii. Pricepi? Șiretenie cusută cu ață albă. Mă exaspera. Dar eu sînt un om încăpățînat cînd îmi pun în gînd ceva. Problema ajunsese să mă obsedeze. Mai aveam atîtica, atîtica și cădeam în astenie... Și publicul, care șușotea, comenta, cît mă mai stînjenea! Cică, eu aș fi fost vinovat!

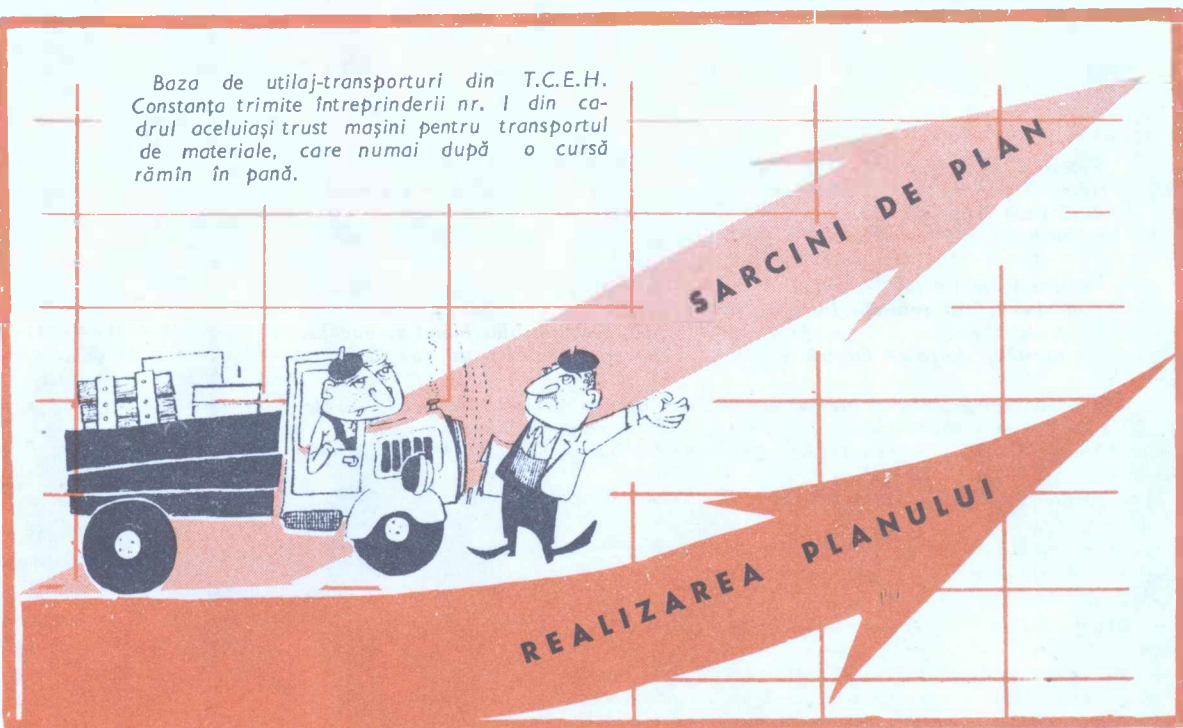
Interlocutorul meu răsufală din nou, ceva mai liniștit ca înainte.

vorțez, mi-am ieșit din pepeni. N-am mai suportat. I-am spus tinerelului că intervenția lui e inutilă (o socoteam insolentă) eu fiind singurul în măsură să-mi cunosc viața, căsnicia. La mine, dragul meu, e un contrast aproape comic între

zentabilă căreia îi oferea, pe rînd, salatierea, solnița, paharul. Și, ca să nu fie tulburat în interesanta consultație, nu-mi răspunse la salut. Luptase doar atîta pentru a dobîndi liniște intimă, prielnică studiului, meditației. Ținea la ea, ca la orice cucerire.

A doua zi i-am întîlnit nevasta. Cumpăra lapte. De mîină un băiețel. Era „instituția“ care-l înăbușea pe studiosul nostru amic. Se eliberase de lanțurile ei. Și urmărindu-i cum mergeau amîndoi, mi s-a părut, deodată, că eliberați sînt ei, cei doi... în nici un caz dinsul.

Baza de utilaj-transporturi din T.C.E.H. Constanța trimite întreprinderii nr. 1 din cadrul aceluiași trust mașini pentru transportul de materiale, care numai după o cursă rămîn în pană.

— Ce te împiedică să urci pe celălalt drum?
— Mașina!

Desen de N. CLAUDIU

PAMPAS

Să n-am eu treabă acum, v-aș cînta melodia „Lalele“, în romînește, cu tremolo și accent străin. Așa cum o cîntă vărul meu Pălămidă. Dînsul e cîntăreț. Interpretează muzică ușoară. De accent, tremolo și de tot ce mai trebuie, și-a făcut rost de la trio mexican „Los Gallos“ și de la alți trio sau duo. „Lalelele“ cu accent d-ăsta, sună așa: „Lulelos, vrumoasele mele, lulelos, chit îndrăcesc acești fiori cu ghipul în mii de gulori...“ Cînd îl auzi pe Pălămidă cîntînd așa, juri că e o treime din trio Gallos în carne, oase și voce! Exclusiv mustățile! Știe să cînte și ca Vico Torriani... Miga Serenadă. Cînd cîntă serenada asta, să te uiți bine la Pălămidă. E mare! Iese cu totul din comun. Dar și muncește pentru asta! Ia accentul, îl filtrează prin marele simpatic, îl amplifică și p-ormă îl măsoară pe vocea sa. Chiar el mi-a spus-o. Cum îl măsoară, habar n-am! Poate cu șublerul. Dar de făcut, o face. Zău! Și are mai multă bătaie de cap el cu vocea decît un contabil cu bilanțul! Dar și cînd cîntă! Cîntă pe orice fel de vreme. Chiar și la minus douăzeci de grade. Că restaurantul unde se produce are încălzire centrală și asta îl ferește de laringită. Imediat ce o ajunge celebru, mi-a spus că are un vis: să facă un turneu în toată lumea, inclusiv în pampasul argentinian. Și mi-a mai spus că își va pune la nume niște accente străine. Are să-și zică Pala Midas, că Pălămidă nu-i place. Dracu știe ce-o însemna asta, dar să-i ajute Dumnezeu, că băiat rău nu e! Doar cîntă. Cu accent. Atît! Și pentru că iese din comun, alți confrăți întru voce i-au furat accentul. Îl imită. Știi și de ce. Vor să-i ia celebritatea de la gură! D-aia mă și aflu acum la ușa lui nenea Pălămidă. Să-i spun ce-l așteaptă. Sun.

— Cine e? strigă un tenore în care recunosc vocea singelui rudei mele.

— Eu, Mache! îi răspund. Deschide, vere, că-i nenorocire! Și cum pătrund în apartament, adaug: Sofronie te fură! L-am auzit cîntînd Miga Serenadă.

— Gum? strigă Pălămidă. A gîndat Miga Serenadă ga mine? Îl omore! Vraf îl zac! țipă vărul meu tremurînd de furie.

E cazul să vă spun că atunci cînd vărul meu se înfurie, o cam ia prin porumb. Adică, amestecă cuvintele romînești cu accente străine. Asta e deformație profesională. Și ca să știe cum îl subminează Sofronie, continui:

— L-am auzit aseară cîntînd, tot ca matale, „Cele mai frumoase fete...“

— Zofronie? A gîndat... Cele mai vrumoase vete, mai, mai, mai?...

— Jur pe certificatul de garanție al mașinii de spălat rufe ce mi-am luat, că așa a cîntat!

— ...Si... cu milogel gras brin inel ga dine?

— Și! Să n-am 12 exacte la Pronosport, dacă te mint! Sofronie îți ia pampasul... de la gură! Ți-a furat accentele și odată cu ele celebritatea.

— Ai dreptate! Să pergem la goț! Vraf și bulpere îl fac!

Zece minute mai tîrziu eram în localul unde cînta Sofronie. Vărul meu se repede la delapidatorul de stiluri și-i strigă:

— Goțule! Dă-mi înapoi pampasul!

— Ai înnebunit, bă, Bălămidă? strigă Sofronie.

— Ești un goț! Asta, un hoț! Un om cu caragder mig! Mi-ai furat stilul!

— Dinți!... pardon, minți! Eu cînt cu accentul lui Vico și Paraguayos! Nu cu al tău!

— Ești un bandid. Un All Gapone! De ce nu mă lași să cînt în pampas?

— Eu? Santa Serasela e Amerigo Vespasian și alții! Caută-te la un medic, că ești bolnav.

— Bolnav ești tu, avonule!... asta, afonule! Dacă te mai aud cîntînd ca mine, te hucid! Rio Frio! Asta ești!

— Și tu Celito Lindo! spumegă Sofronie.

— Basta, mascalzone! Și ferește-te!

Am ieșit din local împreună cu vărul meu. Pe drum, l-am felicitat:

— Bravo, bere, pardon, vere! Ești dare! Asta... tare! Na, că m-am molipsit și eu de tic străin și nu mai nimeresc cuvintele. I-ai zis-o!

— Degeaba! Goțul a simțit că accentul străin e cheia de fa a celebrității. De acum înainte numai așa are să cînte. Cu stilul meu, spuse Pălămidă, trist ca o scrumbie de Dunăre domiciliată într-o cutie de conserve în ulei.

M-am muncit să găsec o soluție ca să-l scot din impas. Deodată strig:

— Nene, am o idee! Renunță la muzica ușoară! Nu mai cînta...

— Nu, Mache, asta nu! Eu, sau cînt sau...

— Taci! Taci că am altă idee: vei cînta!

— Bravo, Mache! Să cînt cu accent vreau. Că d-aia am venit pe lume.

— Vei cînta muzică populară romînească tot cu accent străin!

„Au plecat olteni la coasă, ihai, ihai, ha“... cu accent Vicotorian! Cu asta, precis că vocea matale va răsuna în lampas, nene Midas! Om te-am făcut! Să fie cu noroc și la mai... pampas!

VASILE RĂDULESCU

DOLA

DIN ZONA

DOLARULUI

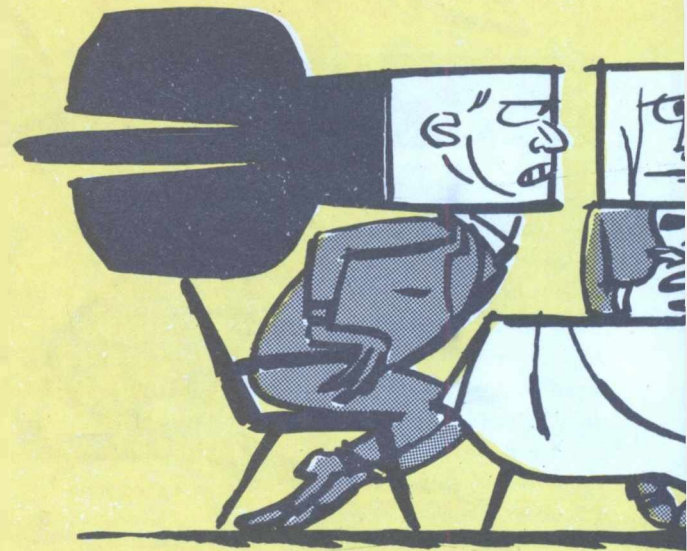
DIN ZONA

DOLARULUI

DIN ZONA

DIN ZONA

DOLARULUI

— Domnilor, trebuie

De ce s-a sinucit
ADALBERT

„Gauzele sinucideții nu se cunosc“ scrie în raportul său șeful circumscipției de poliție, Kurt Hinckel, după primele cercetări. De altfel prea mult zel n-a depus Hinckel în cercetarea cazului. Nu-l interesa. Sinucigașul nu lăsase nici o scrisoare lămuritoare. Cazul era limpede: sinucidere din cauza mizeriei sau a șomajului. Presa avea zilnic o coloană rezervată acestor întâmplări banale. Și nu numai în partea occidentală a Berlinului, ci în toată Germania de vest. „La dosar“, a scris Hinckel. Gata!

Gata? Dar Hinckel ăsta e un prost sadea. Păi sinucigașul nu era un oarecare. Avea familie, avusese un grad în armata lui Hitler, era posesorul unor bunuri la care nu puțini ar fi rivnit. Este adevărat că nu locuia la Berlin, ci în Netzig, un orașel în care sinucisul avea o situație aparent modestă. Ca fost ajutor al comandantului unui lagăr, Kraus avea avere, dar n-o ațiașă. Trăia în belșug, se îmbrăca bine, fuma cele mai scumpe țigări, dar nu „scotea ochii“ nimănui. Dacă subsemnatul ar avea talent, ar scrie un roman despre Kraus, deși ca Adalbert erau mulți în Germania occidentală. Dar nu mulți au pățit ce-a pățit Kraus! Un caz excepțional! Pentru cei care — ca mine — cunosc viața lui Kraus, sinuciderea sa se situa pe linia unor evenimente firești, normale. Anormal este doar faptul că nu s-a sinucis mai de mult, că a putut rezista atîta timp deziluziilor.

Iată, pe scurt, despre ce este vorba. În 1945, scăpînd teafăr

dintr-un război la care nu luă parte, Adalbert Kraus a compărut în fața unui tribunal, în calitate de fost ajutor al unui comandant de lagăr. Și ce putea fi un ajutor de comandant de lagăr, nu era gîndit de ghicit: un jefuitor de cadavre, un schingiuitor, un hoț, o bestie etc.

Socrul lui Kraus era consilier juridic. Și-a pus toată autoritatea în joc și l-a scăpat pe Kraus de

Unu-zero pentru bar!

Cinci școli din Teheran s-au nimerit să fie situate lângă cinci baruri. De aici, buclucuri. Copiii bat mingea în pauză și sparg câte un geam la bar. De aceea, autoritățile au hotărât să le desființeze. Nu barurile. Școlile. Dacă nu vor fi școli, nu vor fi copii. Dacă nu vor fi copii, nu vor fi mingi și dacă nu vor fi mingi nu vor fi geamuri sparte. Deocamdată, copiii pot să stea și acasă. Să aștepte pînă vor crește mai mari. Nu vor merge la școală. Dar vor merge la bar.

Fericirea vacilor

Vacile din ferma lui Roberts din Omaha (S.U.A.) au fericirea asigurată. Fericitele vaci au șanse s-o ducă destul de bine chiar în cazul unei contaminări atomice, deoarece iubitorul lor proprietar a construit un adăpost atomic pentru vaci, pe care a pus să se scrie: „În caz de atac, au acces numai vacile. Văcarii și alte persoane de serviciu nu au acces“. Probabil, la poarta adăpostului stă un controlor, care cercetează pe cei care intră: dacă ești vacă, poftim, intră; dacă ești văcar, te-ai ars. Rămii afară. Pînă cînd i-a venit ideea, fermierul Roberts mult o fi... rumegat?

Din ce în ce mai departe

Iată ce a declarat deunăzi Thomas Clark, membru al tribunalului Suprem S.U.A.: „Educa-

ția copiilor americani e lăsată pe mîinile școlii, străzii și ale tribunalului de minori. Va să zică, întâi la școală, pe urmă în stradă și apoi la tribunalul de minori. Pe urmă unde mai ajunge tînărul educat? Firește, pe urmă ajunge la tribunalul de majori. Ca acuzat. În cazuri mai grave, chiar în calitate de condamnat. În cazuri și mai grave, ca magistrat.

Curg banii girilă

Ziarele relatează marile necazuri ale deputatului englez Cyril Black: sărmanul, deține 40 de funcții în posturile de conducere ale diferitelor societăți. Vă închipuiți ce se face dînsul la leafă: dacă ar ridica în fiecare zi câte un salariu, și tot i-ar rămîne în fiecare lună vreo zece salarii neridicate. Ca să vedeți: ar putea rămîne salarii neridicate, cînd el de fapt ia salariul cu... ridicata!

Picioarele colonialiștilor

Societatea „British South-Africa“ a obținut o ciudată favoare în Rhodesia de nord: dreptul de a exploata tot ce se găsește sub pămînt la o adîncime mai mare de zece picioare. Pesemne, autoritățile au socotit că n-are importanță dacă colonialiștii scoț avuțiile de la multe picioare sub pămînt. Pentru că colonialiștii nu adună avuțiile cu picioarele. Le adună cu amîndouă... mîinile!

Fig.

A. POCH

trăduim să ne apropiem pozițiile!

Desen de A. POCH

R A U S?

orice pedeapsă. A dovedit — cu alte cuvinte — completa nevinovăție a lui Kraus. Ceva mai mult, Kraus „fusese“ un antihitlerist, un dușman declarat al regimului nazist. Asta se petrecea în orașul Esslingen, unde locuia socrul și familia lui Kraus. După achitare s-au mutat toți în Netzig unde trăiau din averea acumulată de Kraus în calitate de „antihitlerist“ (și fost ajutor de comandant de lagăr). Din cînd în cînd Kraus se abătea prin Berlinul occidental, unde vedea că foști camarazi de ai lui ocupau posturi grase sau erau ofițeri cu grad mare în noua armată. De aici a început frămîntarea lui Kraus. Avea ambiția să fie colonel sau cel puțin maior în noua armată vest-germană, în care la tot pasul îi întâlnea pe foștii săi camarazi. A început goana după „reabilitare“. Da, da! trebuia să fie reabilitat, să i se recunoască deci calitatea de zbir hitlerist, de ucigaș și jefuitor. Dar cine s-o facă? Sentința de achitare a lui Kraus arăta limpede că Kraus a fost un „cetățean pașnic“, ba chiar antihitlerist. Or, armata nouă vest-germană nu are nevoie de „ăștia“. Ea cere oameni cu experiență militară, care cunosc bine drumurile de fugă spre patrie, cunoscînd practicile naziste, oameni cu sînge rece și inimă așîș-derea, ofițeri care fac spume cînd aud cuvîntul „cultură“, dușmani ai civilizației și cu darul de a fugi din fața inamicului repede dar... „elastic“.

Adalbert Kraus avea toate calitățile cerute. Ar fi putut obține

gradul de colonel. Ar fi putut ajunge și general! Avea doar 43 de ani! Fusese aproape un copil în timpul războiului hitlerist, dar cită precocitate!

Întîlnise în Berlinul occidental foști camarazi care aveau la activul lor doar cîte zece lăzi pe lună, trimise din lagăr diferitelor resoarte comerciale.

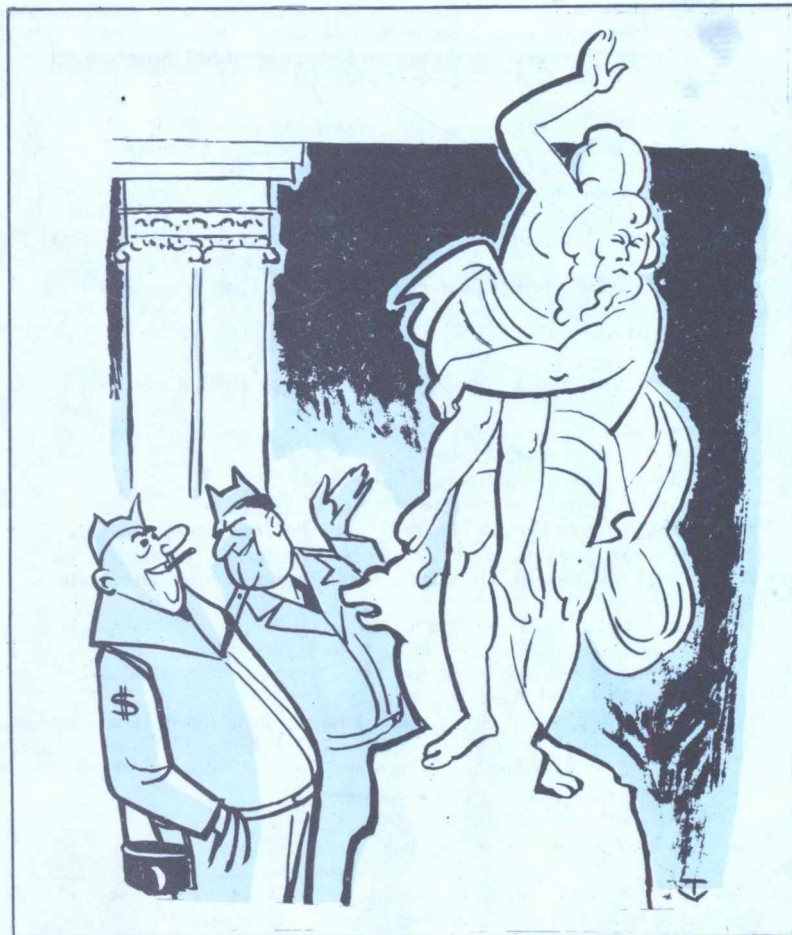
Adalbert Kraus avea media de 16 lăzi lunar cu... dar cu ce nu erau umplute aceste lăzi? Și iată-l condamnat să rămînă un pașnic cetățean al orașelului Netzig în care — culmea ironiei — făcea parte dintr-o organizație inițiată de muncitorii împotriva reinvierii hitlerismului! Ba, la un moment dat, pe baza dosarului pe care îl avea depus în copie la asociație, au vrut să-l facă președinte și să-l aleagă deputat! Deputat al primăriei din Netzig, bineînțeles, în timp ce foștii săi camarazi erau colonei sau cel puțin maiori și se plimbau prin diferite țări cu baze militare!

Adalbert Kraus, simțind că va sfîrși ca un om cumsecade, că va trebui să se resemneze să cuvînteze într-o cămăruță prost aerisită, sediul „asociației“, și să nu poată rosti niciodată un „heil“ din toată inima... a plecat în Berlinul occidental și s-a sinucis!

Este ceea ce nu știe domnul comisar de poliție Kurt Hinckel, așa că nu-l putem condamna că a trimis cadavrul sinucisului la morgă, fără nici un ceremonial, astfel cum se obișnuia cînd era vorba de un fost... camarad!

M. URSU

YANKEII ÎN ITALIA

— După cum vezi, Bill, și în antichitate s-a dansat rock and roll!...

Desen de V. TIMOC

RISIPITOR

Un îndrăgostit

— Da, tovarăşe, ăsta-i adevărul. N-am nevastă. Sint burlac. Şi asta nu din vina mea. Pe Irina am cunoscut-o acum vreo patru ani. Ştii, vine o virstă cînd simţi nevoia să ai alături de tine un tovarăş de viaţă care să-ţi mai spele o cămaşă, o batistă, să-ţi dea papucii, plus că Irina e o blondă frumoasă, înaltă şi, mai ales, solidă; or, cum eu am sobe cu lemne, mă îndrăgostisem lulea de ea şi simţeam că fără ea nu mai pot trăi, că îngheţ, că, uite, am făcut şi bătături de la topor. Or, dacă ai alături femeia pe care o iubeşti, ai alt curaj, că mai sparge şi ea. I-am spus, mă rog, că vreau s-o iau de nevastă şi, după vreo trei luni de tratative, a acceptat. I-am arătat şi carnetul CEC cu 3000 de

lei; pe celălalt, cu 5000 lei, nu i l-am arătat, că nu e bine să-ţi dezvălui toate sentimentele chiar din prima zi şi, mai ales că era cu dobîndă şi cîştiguri şi odată o vezi că-ţi zîmbeşte, după un timp; „Dragă, ştii ce zi e azi?” Tu o priveşti mirat şi ea continuă: „O aniversare, iubitele, se împlineşte o lună de la nuntă!” Tu o sărui dar dobînda pe şase luni s-a topit, aşa că vorba e de argint şi tăcerea e mai sănătoasă. Pentru cununie am comandat două verighete de aur, dar cînd i-am luat măsura la deget, ştii, la inelar, am văzut că avea un inelar cît un debreţin şi, dacă mă gîndeam la verighetă aveam un crah total înaintea ochilor. Mi-a venit o idee: „Dragă, zic, ştii, acum e modern altfel: N-ai vrea să porţi verighetă pe ăla mic?” Mă gîndeam că, oricum, tot mai obţin ceva scăzămînt, pentru că inelarul ei mă ducea la ruină, vorba ceea, îi întinzi un deget şi ea îţi ia toată mina. N-a fost de acord, aşa că i-am luat măsură cu o aţă pe degetul asasin, dar în drum spre bijutier am rupt cu dinţii, pesemne de nervi, o bucătică de aţă. Aşa că atunci cînd verighetă a fost gata n-a vrut cu nici un chip să-i intre pe inelar şi nici pe ăla mic! „Galantule, zice, la largheţta ta trebuia să-ţi cauţi o mireasă cu şapte degete la o mină şi dacă-i făceai verighetă pe ăla mic îţi revenea mai convenabil”. „Dragă, i-am spus, nu te supăra, dar

de cînd te-am cunoscut eu şi pînă azi te-ai îngurăşat fenomenal!” Cred că la glande ai ceva de care trebuie să scapi. „Nu, zice, cred că tu ai ceva la CEC de care nu vrei să scapi”. Mi-a spus adio şi m-a lăsat incurcat şi cu o verighetă, pentru că vă daţi şi dv. seama că nu era uşor să-mi găsesc o consoartă căreia să i se potrivească inelarul exact la verighetă pe care o aveam eu. Am început să mă uit după cele mai mici şi mai slăbuţe că, vorba ceea, nu era să pierd banii pe verighetă. Şi într-o zi o văd la bufet pe Marieta, de la noi din minister. Eu zic: „Vă rog unul cu parizer şi un iaurt”. Ea, la fel. Eu cer muştar, ea cere muştar. M-am apropiat de ea emoţionat: „Marieta, zic, nu vrei să fii soţia mea?” „Dar ce ţi-a venit?” zice. „Pentru că, zic, avem aceleaşi gusturi şi năzuinţi!” „Care năzuinţi, dragă?” „Păi, nu vezi, Marieto? Eu parizer, tu parizer, eu muştar, tu muştar, eu iaurt, tu iaurt, nu vezi că e destinul?” Şi mi-au dat lacrimile, că în loc să bag linguriţa în borcanul cu iaurt o băgasem în borcanul cu muştar. Ea a fost mişcată şi atunci i-am spus: „Marieto, te rog, ia o prăjitură!” Ea nu, că nu vrea. „Marieto, te rog, o prăjitură! Fă-o pentru mine!” „Bine, hai, zice, pentru tine!” I-am mulţumit şi am cerut una cu frişcă, dar la socoteală nu m-am uitat la bani şi am lăsat să treacă de la mine la ea şi iaurtul. A doua seară,

am invitat-o la cinema. Am lăsat-o pe ea în hol, eu m-am dus la casă, am scos o obligaţie de 200 lei şi am cerut două bilete. Casierul s-a uitat uimit. Zice: „Nu vă supăraţi, nu primim obligaţii”. „Foarte bine faceţi!” i-am spus. Şi m-am întors în hol. „Dragă, zic, eu am o obligaţie de 200 şi ăştia nu primesc!” Şi i-am propus să mergem aproape la CEC s-o schimb, că era 9 şi eu ştiam că CEC-ul se închide la opt. Ea însă s-a oferit că are schimbat, mi-a dat o hirtie de 25, am luat două bilete şi pentru rest i-am oferit bomboane cu vişine, care-mi plac la nebunie şi am avut şi noroc că ei nu-i plăceau deloc, aşa că am petrecut o seară extrem de plăcută cu film şi cu 200 grame bomboane cu vişine. Pe Marieta simţeam că o iubesc din ce în ce mai mult, pînă într-o zi cînd o întilnesc la bufet şi văd că lacrimează. Mi-a spus că era vorba s-o avanseze pe ea şi cînd colo a avansat-o pe Lenuţa. „Cine-i Lenuţa?” zic. „O colegă”. „Şi cît i-a făcut ei?” „O mie două sute!” Zic: „Şi tu cît ai?” „Nouă sute!” Am cerut un iaurt, dar în faţa ochilor îmi jucau o mie două sute, mai ales că Lenuţa nu era nici ea măritată şi am început s-o urăsc pe Marieta, care voia să pună mina pe mine pur şi simplu din interes. M-am hotărît s-o cunosc urgent pe Lenuţa, mai ales că era şi sfîrşit de trimestru şi după cîteva zile se dădeau primele; or, la 1 200 revine o primă frumoasă.

I-am aflat numărul de telefon şi, într-o seară i-am telefonat. Mi-a răspuns o voce de femeie, dar, probabil, fiind îndrăgostit pînă peste urechi şi cu gîndurile aiurea, am spus: „Alo! Vă rog cu tovarăşa o mie două sute!” Mi-am revenit însă repede şi m-am prezentat. „Am auzit de dumneata!” zice. I-am spus că sint fericit că am zărit-o pe sălile ministerului şi că aş vrea s-o iau de nevastă. „Dar, zice, mi se pare că nu sint prima”. „Ba prima eşti, Lenuţo, am strigat, numai prima, adică tu eşti cu adevărat prima şi vreau să fii numai tu în toate trimestrele vieţii mele, numai să munceşti bine şi să nu te laşi pe tînjală, ca să fim mereu fericiţi!” Am auzit un tăcănît în receptor şi telefonul s-a închis.

Şi uite aşa s-a dus şi Irina, s-a dus şi Marieta, s-a dus şi Lenuţa şi s-a dus şi o monedă de 25 de bani, complet aiurea, că în definitiv puteam s-o întilnesc pe Lenuţa a doua zi la minister, nu să arunc banii pe telefoane. Dar aşa e cînd iubeşti, îţi ia Dumnezeu minţile, risipeşti în dreapta şi-n stînga şi odată te trezeşti că din munca ta s-a ales praful.

Apropo, tovarăşe, n-ai o ţigară? Că eu am luat ieri un pachet, dar dacă apuci să-l desfăci ştii cum se duce... Mersi!... Ei, la revedere!... Şi bagă de seamă: nu te îndrăgosti, frăţioare, că uite cum ajungi! Să n-o păţeşti ca mine!

Azi se ridică în toate oraşele ţării construcţii moderne, asemănătoare cu cele din Capitală.

PROVINCIALUL: — Bine a zis cine a zis că în Capitală te simţi ca acasă!

Desen de AVRAM ANTON

SADI RUDEANU

Inginerul-șef Corlan Gh. de la S.M.T. Rîioasa, raionul Tr. Măgurele, a trimis trei muncitori să taie lemne acasă la un salariat al S.M.T.-ului. Deoarece aceștia au refuzat, inginerul-șef le-a anulat ziua de muncă, socotindu-i absenți.

Desen de N. CLAUDIU

— Ați... „uitat” să ne treceți o zi!
— Dar ce, ziua în care m-ați refuzat a mai fost zi pentru mine?

JENICĂ MODA

În sprijinul modei, fie ea bărbătească sau femeiască, există numeroase unități dotate cu personal calificat și firme scaldate în neon. Începînd cu „Arta Modei” și terminînd cu oricare din atelierile de croitorie ale diverselor cooperative, toate satisfac cu maximum de exigență (excepțiile sînt rare) gusturile variate și uneori chiar fistichii ale onor clientelei.

Printre acei care știu să aprecieze la justa valoare un costum bine croit (inclusiv vesta) sau un pantalon impecabil (inclusiv dunga) vi-l prezentăm cu toată încrederea pe Jean Vișan, șef de birou al depozitelor de recuzită din cadrul Centrului de producție cinematografică Buftea.

Persoană cu mult „șic”, Jean Vișan a ajuns, după o profundă dar foarte rapidă cugetare, la o uluitoare concluzie, și anume că: se poate îmbrăca după pofta inimii, nu neapărat făcînd o comandă la una din croitoriile Capitalei, ci luînd de „gata” din depozitele de recuzită ale Studioului Buftea. Convins că în acest fel va fi și scutit să mai piardă timp cu plicticoasele probe sau cu alambicatele forme de eliberare a chitanțelor de plată, a intrat senin în depozitele Studioului, de unde a ales cu ochi de expert un costum gri-pepit, o pereche de pantaloni gri... nepelit, un pulover vernil și, în sfîrșit, un covor persan avînd di-

mensiunile unei garsoniere cu vestibul cu tot (total lei 3906 de „gata”, fără comandă)... După ce a terminat cu „achizițiile”, Jean Vișan s-a introdus grațios în ... fostul costum al Studioului Buftea și a început să se plimbe cu o față radioasă ca de reclamă și elegant ca un manechin de vitrină. Într-o zi, cînd Jean Vișan tocmai își admira reverele hainei unul din colegii săi l-a luat de guler:

— Ascultă, am auzit c-au dispărut din depozit un costum, un pantolon, un pulover și-un covor! Ce spui de chestia asta?

— Spun, i-a răspuns Jean Vișan, că n-a dispărut nimic! Costumul și puloverul sînt pe mine, pantolonul e în dulap și covorul e pe jos!

— Pe jos, unde?

— Pe jos acasă, lingă dulapul în care țin pantalonii!

— Deci tu ai luat pe sus și costumul, și puloverul, și pantalonii, și covorul!

— Da! Ce te miri așa? Era mai bine să dispară și să nu știu eu — șeful biroului — cin' le-a luat?

— Păi, atunci de ce n-ai luat și „Volga” aia albastră din curte? Ca să nu dispară cumva!!

— Cum era s-o iau? Tu nu știi că n-am permis de conducere?

— Dar ce, permis de costum și de covor ai?

— Nu, dar nu-ți amintești cînd la o ședință ni s-a spus că e de datoria noastră ca toate bunurile Studioului să ne fie apropiate și că trebuie să umblăm cu ele cu mare grijă? Uită-te atent la costumul pe care îl port! Nici o pată! Nici un nasture lipsă! Îmi pare rău că n-am la mine covorul. Să-l vezi. Ca nou! Ce mai vrei?

— Eu nu vreau nimic. Vrea Studioul!!

Aflăm că de la o vreme din Centrul de producție cinematografică din Buftea n-a mai dispărut nimic. Nici costume, nici pantaloni, nici pulovere, nici covoare. A dispărut Jenică!...

DAN MANOLESCU

INTERVIU FULGER

— CARE TREBUIE SĂ CADĂ CA UN TRĂSNET —

stenograma discuției care nu a avut loc între reporterul nostru și inginerul-șef al Stației de sortare din Galați.

REP.: — Bună ziua, tovarășe inginer. Am venit să vă cerem câteva date în legătură cu stația de compresoare.

ING.: — Aveți dv. o astfel de stație?

REP.: — Nu, dar știu că aveți dv. una. Unde este?

ING.: — A noastră... hm... este, sigur că este. Este... în plan.

REP.: — Cum, nu s-a construit încă? Dar lucrările de dotare au început în august 1961. Nu s-au terminat?

ING.: — Ba da.

REP.: — Cînd s-au terminat?

ING.: — După ce-au început. Știți, lucrările n-au mai continuat din cauza IPROMET — filiala Galați, în al cărui proiect s-au descoperit unele vicii.

REP.: — Nemaipomenit. Și dv. ce ați spus cînd ați auzit una ca asta?

ING.: — Noi? Oho, am dezbătut problema pînă la temelii.

REP.: — Ați sesizat-o undeva?

ING.: — Sesizat? Am analizat-o și am discutat-o, tovarășe. Pînă și cu nevastă-mea am analizat-o. Ea a fost prima care a observat că nu trebuie să-i cruțăm pe vinovații care ne-au încurcat cu proiectul. Așa mi-a zis: „Cine o face ca dinșii, ca dinșii să pătească!”

REP.: — Și ce au pățit?

ING.: — Cine?

REP.: — Dinșii. Proiectanții. Ce s-a întîmplat cînd le-ați arătat faptele? Doar cred că ați știut să puneți problema!

ING.: — Ei, asta-i bună, cum să nu știm? Cu cine n-am discutat-o! Încă și soacră-mea a zis într-o seară: „Tu, băiatule, prea ești inimos și le pui pe toate la suflet!”. „Nu există, mamă soacră, zic, nu-i iert eu cu compresoarele!” Zice: „Bine, maică nu-i ierta, dar spune-mi și mie ce-s alea compresoare? Sînt pentru pus comprese?” I-am explicat eu ce-s alea și amîndoi am căzut de acord că proiectantul trebuie urgent să ia măsuri.

REP.: — Și a luat?

ING.: — Cine?

REP.: — Proiectantul. Că doar ați explicat despre ce este vorba.

ING.: — Sigur că am explicat. La toți le-am explicat. Din toți,

cel mai greu a priceput cuscrumeu. El una știe: „Dacă-s vinovați, du-te la ei, să-i scuturi bine!”

REP.: — Și i-ați scuturat?

ING.: — Pe cine să scutur, frate?

REP.: — Pe proiectanți.

ING.: — Ce-i drept, mai întii...

REP.: — Nu vă supărați, tovarășe inginer, dar pe noi nu ne interesează cum ați făcut mai întii. Vrem să știm unde ați arătat greutățile pe care le aveți cu stația de compresoare?

ING.: — Peste tot am arătat, tovarășe. Și dentistului i-am povestit cînd m-am dus la plombat. I-am zis: „Ăstora de la IPROMET n-o să le meargă cu mine!”

REP.: — Bine ați zis. Și le-ați spus în față?

ING.: — Cui, frate?

REP.: — Celor de la IPROMET, proiectanților.

ING.: — În față, nu.

REP.: — Înțeleg. Le-ați făcut în scris.

ING.: — Nici în scris.

REP.: — Atunci nu mai înțeleg. Cum i-ați anunțat pe cei de la IPROMET că proiectul lor conține erori și că trebuie să le corecteze?

ING.: — Ca să vă spun drept, nu i-am anunțat. Am... uitat.

REP.: — Cum? Și din 1961 pînă acuma n-ați făcut nimic?

ING.: — Cum nimic, tovarășe? Am discutat problema de atîtea ori. Ne-am convins că proiectul trebuie corectat.

REP.: — Dar celor care trebuiau să-l corecteze le-ați spus ceva?

ING.: — Nimic. Adică, stați, mi se pare că de Anul nou.

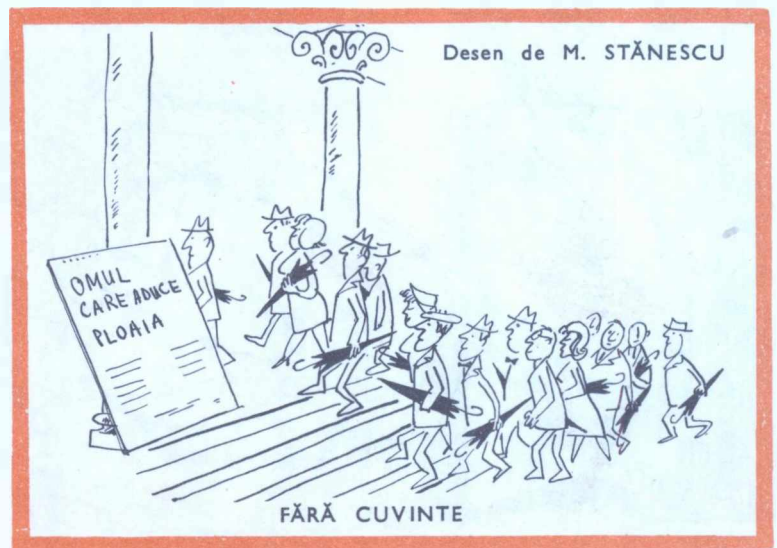
REP.: — Ei, ce?

ING.: — De Anul nou le-am trimis o felicitare „La mulți ani!”. Dar nu sînt sigur de asta. În orice caz, ca să remediem această lipsă a noastră, am hotărît chiar azi...

REP.: — Să mergeți la IPROMET?

ING.: — Nu așa, dintr-o dată, tovarășe. Să discutăm întii problema, să ne sfătuiim. Sînt sigur că nevastă-mea, cînd o auzi din nou că...

stenograf de serviciu,
VICTOR PIȚIGOI

FĂRĂ CUVINTE

LĂSĂ-TE NEA COSTICĂ!

— Se tund pomii (dar nu în floare).

— ...Ne ocupăm de îngrășăminte.

— Nu te lăsa!
— Bravo! Strașnică lovitură! Ura!
Mingile lovite de paletă sunau ca nucile scuturate dintr-un pom cu ramurile alungite peste un acoperiș de tablă:
— Încă un set! Haide! Acum! Bravo! Ura!
— 3—0!
— Sinteți unic! Aveți o mină excepțională.
— Poate puțin mai exersată decât a altora.
— Asta-i mult.
— Dar nu e tot. Și eu vreau totul pentru mine.
— Sinteți un mare tehnician.
— Pe schemă, da. La unitate mi se contestă asta. Mă rog...
— Sinteți modest.
— Am și dovedit-o. N-am luat nici șoșoni, nici biciclete din unitate. Am luat numai niște piese și niște scule pentru ca să pot lucra acasă. Să nu se deranjeze clienții pînă la cooperativă.
— Aveți metode originale de lucru pentru a realiza performanțe?
— Nu realizez recorduri, ci bani. Metode originale? De pildă: un

conducător auto de la I.C.H. „16 Februarie” Corbeni mi-a adus spre reparație o mașină de spălat rufe.
— Și?
— L-am uscat.
— Vă enervați ușor?
— De speriat...
— De speriat ce?
— Clienții care fug cînd văd cum mă port cu ucenicii! Și-i ciudat!
— De ce?
— Pentru că se sperie clienții și nu se sperie ucenicii. Ei nu fug!
— Și vă purtați așa cu ei mereu?
— Da!
— Cu toți?
— Numai cu ucenicii. De-altfel ei nici nu pot fugi!
— Cum asta? Au respirația scurtă?
— Da. Nu mai suflă nici unul.
— Unde puteți fi găsit la lucru?
— Pe la clienți, la mine acasă... mai rar la unitate.
— Din modestie, ca să nu fiți văzut.
— Așa-i. Ca să nu scot ochii. Prefer să scot scule și... piese.

— Sinteți șef de promoție?
— Am fost șef de unitate.
— Un jucător... bun de pus în ramă.

★

— Vă place, tovarășe redactor?
— N-ați pomenit nici un nume. Schița n-are nici o adresă?
— Are. Are adresa Uniunii regionale a cooperativelor meșteșugărești din Pitești.
— Dar numele? Numele celui cu scorul?
— Vreți să spuneți al celui cu sporul, pentru că numai el trage foloase de pe urma metodei sale de lucru. Cooperația nu. Nici clienții. El lucrează la unitatea de reparat biciclete, șoșoni, camere de auto etc., la cooperativa din Curtea de Argeș.
— Nume și pronume?
— Are. Are și renume. Popescu Constantin.
— Scurtează: C-tin.
— S-o scurteze el...
— Și dacă mai există un Popescu C-tin acolo?
— Nu se află. E... unic în felul lui. Unic, cu autoservire...
— Totuși...
— Atunci să punem punctul pe i: Popescu I. Constantin.
— Și de ce ai folosit ca imagine artistică, paleta?
— Păi altfel cum i-aș fi făcut portretul? Se poate pictură fără paletă?
— Să vezi ce cap de expresie o să facă cînd o să citească.
— Păi trebuie să facă și el ceva în cooperativă...

S. M. RUSU

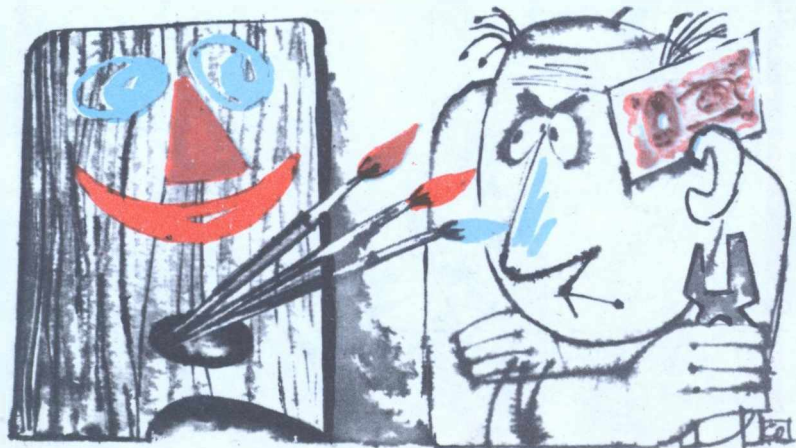
FACHIRUL ECHILIBRIST
Desen de AL. STOLARCZEK

ÎN ANTICHITATE

— Mamă, n-ai văzut cartea mea de preistorie?

Desen de N. CLAUDIU

Transmisie sportivă... expeditivă din motive... obiective

Biroul la care lucrează Achim este astfel aşezat încît trebuie să deranjezi patru oameni ca să ajungi la el. De aceea, Achim vine primul şi pleacă ultimul din serviciul „Contabilitate“. Achim e un om rotofei, cu ochelari şi început de chelie, așa cum sînt de obicei desenați contabilii.

Spre deosebire de tovarăsa Lascu, care își ia gustarea în jumătate de oră, la Achim aceeași operațiune durează patru minute. Achim nu fumează, nu povestește anecdote, nu este suporterul nici unei echipe de fotbal și prin aceasta se deosebește chiar și de tovarășul Bănciuc, șeful de serviciu. În general, Achim trece neobservat, deși lucrează la contabilitate de 12 ani.

Înainte, biroul lui Achim era al doilea de lingă ușă. De cînd s-a adus un dulap nou în încăpere și s-au mutat birourile, Achim a nimerit, cum spuneam mai sus, tocmai în fundul camerei. Probabil că lucrurile ar fi mers ca și înainte, dacă într-o zi, la plecare, tovarăsa Lascu n-ar fi spus:

— Dragă Achime, tot vii tu cu 10 minute mai devreme. N-ai vrea să-mi faci un serviciu? Mi-a rămas corespondența de azi nerезolvată... Poate vrei să formulezi cîteva adrese.

Achim a acceptat și a formulat cîteva adrese.

— Vai, ce frumos, ce stil, ce prestanță! a exclamat tovarăsa Lascu. „Stilul înobilează opera!“ Uitați-vă ce bine compune tovarășul Achim corespondența. E un talent, nu alta.

Și din ziua aceea, pentru că e un talent, Achim a primit o nouă sarcină: rezolvarea corespondenței. Tovarăsa Lascu nu contenea cu laudele la adresa lui în timp ce-și lărgise programul pentru gustare la 70 de minute.

— Achim, i-a spus într-o zi tovarășul Airinei, știu că n-ai să mă refuzi. Am un cont nou cu care mă descurc mai greu... și încă ceva, n-am depus buletinele la Pronosport și... dumneata tot mai zăbovești cîteva minute. Dacă ai vrea...

Achim a vrut și a rămas cu o nouă sarcină: contul nou.

— E un talent tovarășul Achim! spunea Airinei. Să nu spuneți că nu-i nevoie de talent în contabilitate. El e un talent înăscut. Trăiască talentul înăscut al lui Achim!

Achim nu știa că-i un talent înăscut, dar luă notă...

Într-o zi șeful de secție făcu o remarcă:

— Știți dumneavoastră cîte minute cîștigă într-o zi Achim? Ia să socotim: el nu fumează, deci nu se duce după țigări, nu joacă la Loto și Pronosport, nu citește ziarul la birou, nu discută cu nimeni. Cîștigă pe puțin o oră în fiecare zi. În această oră ar putea foarte bine să completeze mandate poștale către furnizori.

Astfel primi Achim o nouă sarcină și deși toți îl lăudau pentru ora cîștigată el se gîndea că unii pierd cîte o oră zilnic. După un timp observă însă că rămîne în urmă cu lucrările și acest lucru începu să-l îngrijoreze.

Nu știm ce fel de sarcini ar mai fi primit Achim dacă nu se întîlnea într-o zi la plecare cu directorul. Achim nu era prea vorbăreț, dar directorului îi plăcea să stea de vorbă cu el. L-a poftit la un pahar cu bere și acolo Achim a povestit despre noile sale sarcini. Directorul s-a încruntat și i-a spus ceva.

— O nouă sarcină? s-a speriat Achim.

Dar a acceptat...

După cîteva zile a apărut la gazeta de perete o caricatură însoțită de text. Toți salariații s-au perindat pe acolo rizînd. În ziua aceea șeful de secție, Bănciuc, a lucrat cu capul lăsat între umeri, tovarăsa Lascu a terminat gustarea în 20 de minute, iar Airinei nu și-a completat buletinele fiind ocupat cu contul 102. Cit despre Achim, toată lumea spune:

— E un talent, domnule, pe cuvînt! Și text și desen excepțional. E un adevărat talent! Intrase în atenția responsabilului gazetei de perete și a brigăzii artistice.

DOREL SCHOR

Dăm legătura cu stadionul. Dragi cititori, ne aflăm pe stadionul G.A.S. Măicănești, raionul Brăila, de unde vom transmite un meci deosebit de interesant. Vremea este frumoasă. Tribuna acoperită "cu sticlă colorată este plină... de gunoaie.

În această clipă își fac apariția printr-o spărtură a gardului jucătorii celor două echipe: Șeptel 1 și Șeptel 2.

Ei poartă tricouri bălțate, ceea ce face să-i deosebim cu greutate și sînt complet lipsiți de disciplină, deoarece vociferează pe diferite tonuri.

La fluierul arbitrului, rectificăm, al îngrijitorului care execută o sîrbă, juniorii șeptelului mîncă gazonul.

Ei îngrămădesc jocul pe centru, unde iarba este mai grasă.

În acest moment asistăm la o scenă destul de neplăcută: doi dintre „jucătorii“ au sărit la cap și este necesară intervenția arbitrului pentru a-i calma.

În această clipă, Joian III, scapă spre poartă și... o privește uimit ca vițelul la

poarta nouă. Poarta însă abia se mai ține. Joian III se sprijină de ea scărpinîndu-se. Poarta scîrțîie prelung.

Unii dintre „jucătorii“, lipsiți de condiție fizică, se culcă pe teren și rumează... fazele. Alții dorind să devină spectatori, se urcă în tribune de unde fac galerie: muuu, muu!

Arbitrul fluieră acum un mambo cea-cea. Juniorii o iau spre partea dreaptă a terenului, unde, probabil, vor rămîne mai mult deoarece mambo hăis-hăis, încă nu s-a compus.

Cei mai duri se dovedesc Joian I și Joian II, care lovesc cu picioarele în adversarii direcți.

Meciul se consumă într-o singură repriză care ține de dimineață pînă seara și se repetă în fiecare zi.

Deși „meciul“ se ține zilnic, stadionul nu mai ține. Se părăginește pe zi ce trece. Cu toate că acest lucru este foarte vizibil, conducerea G.A.S. Măicănești n-aude, nu vede.

Un fluier prelung! Henț careu! Se execută o lovitură de pedeapsă în poarta nepăsării celor de la G.A.S. Măicănești. 1 la 0!

„Juniorii“ pasc liniștiți. Ca să le păstreze forma, G.A.S.-ul îi ține în cantonament pe stadion.

Dar fotbalistii din Măicănești ce fac? Privesc, probabil, meciul vițelilor în stabulație liberă! Hip-hip-ura!

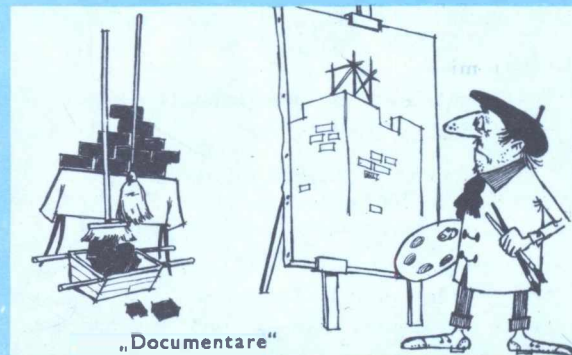
Marșul sportiv care urmează este în dezacord... cu acordul conducerii G.A.S. Măicănești de a transforma stadionul într-o toloacă.

ION RUȘ

Cînd la unele cinematografe se vînd două bilete pe același loc

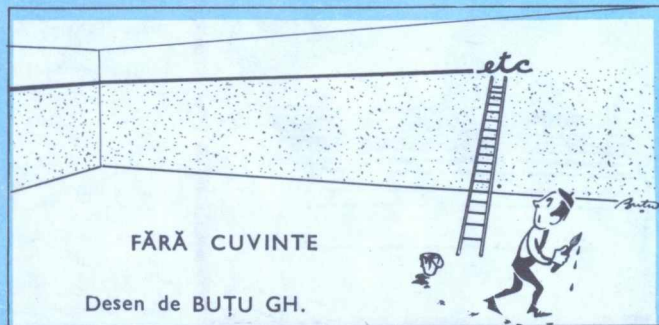
— Spune-mi, te rog, este chiar așa de amuzant?
Desen de BORCOMAN ALEX.

„Documentare“

Desen de CIOȘU

DESENE
DE LA CITITORII
ȘI
CORESPONDENȚII
„URZICII“

FĂRĂ CUVINTE

Desen de BUȚU GH.

— Am scris „auto-servire exemplară!“

Desen de V. NAȘCU

Ba-i așa, BA NU-I AȘA!

Sfatul popular al regiunii Ploiești a comunicat „Urzicii“ (cu adresa nr. 495/1962) următoarele:

Da! E adevărat! Sesizarea privitoare la Cuza Drăghici, directorul Școlii elementare de opt ani din comuna Vulcana-Pandele, raionul Tîrgoviște, e justă.

În acest an școlar, directorul Drăghici nu a manifestat o suficientă preocupare pentru îndrumarea activității cadrelor didactice.

În activitatea cultural-obștească, un exemplu de delăsare în muncă îl constituie și faptul că a refuzat să mai dirijeze corul căminului cultural, care în acest an are rezultate mai slabe.

Pe unii învățători și profesori îi favorizează, neluînd atitudine împotriva celor care creează atmosferă nesănătoasă sau întîrzie la orele de curs.

Pentru lipsurile sale în muncă, directorul Cuza Drăghici a fost sancționat cu „mustrare“.

Semnat: Vicepreședinte al Sfatului popular regional Ploiești, Rusu Ene.

Pe baza celor de mai sus, „Urzica“ a publicat în nr. 12/1962 o notă intitulată „cauză și efect“, în care directorul Cuza Drăghici a fost criticat.

După șapte luni de la publicarea acelei critici, Sfatul popular al regiunii Ploiești —răspunzînd la o revenire a „Urzicii“ în aceeași problemă — a comunicat (cu adresa nr. 4050/1963) următoarele:

Nu! Nu-i adevărat!

Activitatea culturală desfășurată în anul 1962 în comuna Vulcana-Pandele e calificată ca o activitate bogată.

Directorul Cuza Drăghici nu permite cadrelor didactice să vină la școală cu întîrziere.

Directorul Cuza Drăghici este apreciat pentru munca desfășurată în școală... etc. etc...

Semnat: Vicepreședinte al Sfatului popular regional Ploiești, Rusu Ene.

Cînd oare tovarășul vicepreședinte Rusu Ene a indus în eroare revista „Urzica“? Prima dată sau a doua oară?

Sfatul popular al orașului Tecuci a comunicat „Urzicii“ (cu adresa nr. 15558/1962) următoarele:

Da! E adevărat! Gestionarul Belciu de la magazinul O.C.L. Produse Industriale din Tecuci a vîndut cetățeanului Gavrilă Ion o garnitură de mobilă, fără să-i predea și oglinda respectivă. Gestionarul Belciu de multe ori obișnuiește să nu dea și oglinzi la toaletele pe care le vinde cetățenilor. S-a luat legătură cu directorul O.C.L. Produse Industriale, care a recunoscut această lipsă a gestionarului Belciu și ne-a comunicat că va lua măsuri în consecință.

Semnat: Președintele Sfatului popular al orașului Tecuci, Zlotea Alexandru.

În baza celor de mai sus, „Urzica“ a publicat în nr. 24/1962, la rubrica „Dragă Urzico“, o notă în care gestionarul Belciu a fost criticat.

După o lună de la apariția acelei critici, Sfatul popular al orașului Tecuci a răspuns (cu adresa nr. 15502/1963) la o revenire a „Urzicii“ în aceeași problemă, spunînd — cu alte vorbe, dar în esență — următoarele:

Nu! Nu-i adevărat!

Gestionarul Belciu nu e vinovat că i s-a vîndut cetățeanului Gavrilă Ion o garnitură de mobilă fără oglindă.

Vinovat e unul Petraru Petre, care era gestionar înainte de-a i se vinde cetățeanului Gavrilă mobilă fără oglindă.

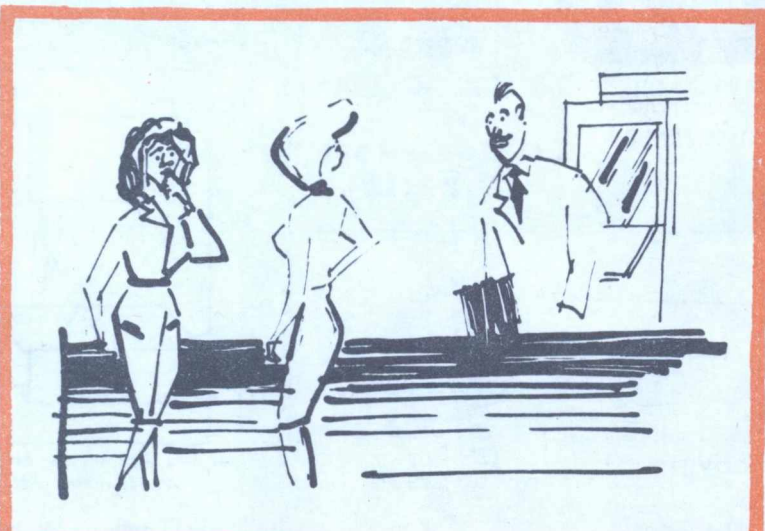
În caz că cetățeanul Gavrilă, care așteaptă de un an să i se dea și oglinda, nu va mai putea aștepta, încă un an-doi, conducerea O.C.L. Produse Industriale afirmă că toate oglinzile care n-au fost predate cumpărătorilor vor fi imputate gestionarului Petraru Petre, care acum nu mai e gestionar, întrucît i s-a desfăcut contractul de muncă, și Petraru Petre va înapoia cetățenilor banii cuveniți, cu care cetățenii își vor cumpăra oglinzi de la magazinele de specialitate.

Semnat: Președintele Sfatului popular al orașului Tecuci, Zlotea Alexandru.

Cînd i-o fi răspuns „Urzicii“ tovarășul președinte Zlotea Alexandru, în mod nereserios? Prima dată sau a doua oară?

C. CRISTACHE

Tovarășele Bădulescu Octavia și Oprișu Viorica s-au întors cu întîrziere din concediul de odihnă.

— O singură depășire avem și noi și pe aceea ne-o reproșăm!...

(Din gazeta de perete „Postul U.T.M. de control“ al D.S.A.P.C. Oltenia - Craiova)

Unii bărbați argumentînd că sînt intelectuali se eschivează de la anumite treburi gospodărești.

- la și sacoșa, poate cumperi niște cartofi.
- Asta nu-i o treabă pentru un cerebral ca mine.
- Atunci ia niște... creier!

Desen de AL. CLENCIU

O L E G E C U A P L I C A Ţ I I I

— Se poate, Sandule? Vii acasă la cinci? Ş-a răcit şi mîncarea.

— Nu-i nimic, scumpo, s-a încălzit afară, așa că acționează legea compensației... De altfel nici nu mi-e foame...

— Ai aplicat pesemne legea compensației la bufet... Mîncarea mea nu-ți place?

— Ba îmi place, iubito, dar am vrut s-o compar cu cea de acolo... Cea gătită de tine e mult mai bună.

— De unde știi? N-ai mai gustat-o de-o săptămînă... Azi ai întîrziat din nou...

— Așa e, dragă, în ziua chenzinei. Mai ciocnește omul un păhărel cu prietenii... Mai cu seamă cînd iei și o primă...

— Ai luat o primă?

— Nu eu, ei...

— Și ți-au făcut cinste?

— Nu ei, eu...

— De ce nu ei?

— Păi ei sînt căsătoriți, trebui să ducă toată prima acasă.

— Și tu ești căsătorit...

— Sînt, da-n compensație n-am luat primă...

— Și ieri ai întîrziat?

— Păi, iubito, era o zi înainte de chenzină și e mai bine să intri în atmosferă treptat, cu o zi mai devreme.

— Și alaltăieri ce-a fost?

— A fost miercuri...

— Și ai venit acasă tot la 5 și tot de la bufet...

— Asta e principala mea calitate: sînt un om constant. N-o să vin o dată la trei și altă dată la șase. Totdeauna la cinci...

— Toate prietenele mele au soți atenți, care nu întîrzie niciodată...

— Ce să-i faci, scumpo? Legea compensației!

AUREL MĂDÎRJAC

Răbojul URZICĂ

5 lei și 10 bani

Avem în față un „document”. Îl transcriem:

Uzinele „Înfrățirea”, Oradea. Deciziunea nr. 122. Noi, inginer V. Bologan, directorul Uzinei „Înfrățirea”, Oradea. În baza art. 69 din Codul Muncii, văzînd nota de prezentare C.F.I. nr. 40120, am constatat următoarele: Tovarășul Vass Alexandru, din cauza unei greșeli de calcul la rapoartele zilnice nr. 61 și 67, comanda 62—98, a încasat în plus suma de 5 lei și 10 bani. În baza celor de mai sus, decid imputarea tovarășului Vass Alexandru cu suma de 5 lei și 10 bani, pentru recuperarea sumei. Serviciul Financiar este însărcinat cu urmărirea, respectiv reținerea sumei de mai sus. Secretariatul va comunica prezenta tovarășului Vass Alexandru, Serviciului Financiar, Serviciului Cadre și Oficiului Juridic, pentru executare. Cu drept de contestație în termen de 10 zile de la comunicare. Semnat: Director, Inginer V. Bologan.

Adresantul, după cît sîntem informați, n-a făcut „contestație”. Recunoaște cinstit

la o distanță de doi kilometri de uzină. Pe scrisoarea recomandată s-au lipit timbre de 1 leu și 35 de bani. Funcionarii au consumat hirtie, cerneală, ștampile, iscălituri, înregistrări și energie, iar curierul care a transportat documentul la poștă (doi kilometri la ducere și doi kilometri la înapoiere) a consumat energie, și pingele, care, toate la un loc (timbre, hirtie, cerneală, ștampile, iscălituri, înregistrări și energie din partea funcționarilor, și energie precum și pingele din partea curierului)

însurează cel puțin ... 5 lei și 10 bani, sumă cheltuită spre a se încasa „imputația” de... 5 lei și 10 bani.

Asta se cheamă... spirit de economie și... luptă contra birocrăției!

Transport ieftin

Seciu Constantin, șef de garaj la autobaza Buhuși, a utilizat un autocamion de 4 tone al întreprinderii, în scop personal, spre a-și transporta... 2 tone de lemne, de la Tazlău la domiciliul său din Piatra Neamț.

Dar transportînd cu un autocamion de 4 tone o încărcătură de numai 2 tone, șeful Seciu nici măcar n-a plătit suma de 92 de lei, costul legal al transportului pentru 2 tone pe distanța parcursă de 88 de kilometri, ci a plătit numai pentru... una tonă și numai pentru o distanță de... 34 de kilometri, adică n-a plătit decît suma de 36 de lei și 40 de bani.

L-a costat, adică, ieftin.

Și dacă șeful Seciu, cu autocamionul acela de 4 tone ar fi transportat, în aceleași

condiții, în loc de niște lemnărie, altă marfă — de exemplu, niște... găini — tot atît de ieftin l-ar fi costat.

Iar operația tot același caracter ar fi avut.

Bizubac

Gheorghe Bizubac e om deștept. Avînd (la serviciul A.T.S. de la I.C.R. din Medgidia) ca subaltern, între alți muncitori, pe Adam Ali, i-a cerut acestuia să-i împrumute 300 lei.

Și Adam Ali, de treabă, l-a „împrumutat”. Dar să mai și dea banii înapoi, Bizubac nu s-a mai gîndit. Abia după luni de zile și numai după ce nevasta lui Ali l-a reclamat pe Bizubac... la conducerea întreprinderii, și-a mai văzut Ali banii înapoi.

Dar Bizubac nu e numai deștept. E și cinstit.

E... cinstit la bodegă de către subalterni, la fiecare leafă. Drept care — cînd lipsește vreun salariat două-trei zile de la lucru — Bizubac „se simte”: îl pontează prezent.

Și pe lângă deștept și cinstit, Bizubac e și foarte... uman.

Uman cu... caii. Cînd se îmbolnăvește un

cal din grajdul întreprinderii, Bizubac cugetă: Ce să-l mai chem pe medicul veterinar să-l mai înțepe pe bietul căluț cu vreo injecție dureroasă! Lasă mai bine să moară, bietul animal, liniștit!

Și-l lasă să moară!

Deștept, cinstit și uman, Bizubac așteaptă — din partea conducerii întreprinderii — o răsplată pe merit.

C.

că datorează întreprinderii suma de 5 lei și 10 bani.

Acum, amănunte. Strungarul Vass Alexandru lucrează în uzină, la o distanță de circa 30 de metri de... birourile în care a fost întocmit acest solemn document. Pomenitul document putea fi înmînat tovarășului Vass Alexandru, personal, la locul său de muncă. Întreprinderea însă i l-a expedit... la domiciliu, prin poștă, recomandat. Poșta e

Sînt foarte mulțumit de cînd sînt colectivizat în satul Crocna, locul meu natal din raionul Gurahonț; nu prea sînt însă la fel cînd am treabă pe la biblioteca de acolo.

— Noroc, tovarășe Ștefan! îi spun eu bibliotecarului.

— Noroc, tovarășe Bumbac! îmi răspunde el vesel. Cu ce-ți pot fi de folos?

— Cu niscaiva cărți. Iar dacă tot îmi dai, poate ai și ceva agrotehnice.

— Aoleu! Acum te-apucă și pe dumneata cititul? Caută în dulapul de dincolo, că eu... am prea multe pe cap!

Nu știu ce „avea el pe cap”, știu însă că m-a apucat capul cînd, în dulapul respectiv, am găsit mai multe sute de volume... complet răvășite.

— N-am găsit, tovarășe Ștefan!

— Aaa!... nu-ți pierde curajul, nea Bumbac! Caută, dacă vrei, pe unde-ți vine la-nemîină! Iar dacă totuși nu găsești, vezi că-i și pe coridor o ladă în care e o bună parte din... bibliotecă! Hai, nea Bumbac, că dumneata ești om deștept și eu... am atîtea pe cap!

— Bag de seamă, zic, văzînd harababura ce domnea în biblioteca de acolo, că evidența cărților nu-i ținută la zi! E ținută în ladă!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

— Nu, nu-ți permit să-ți lași coc!!

— Ei, asta-i bună,

dar tu cînd ți-ai lăsat chelie, m-ai întrebat pe mine?

— Serios? bufnește el. Da' asta ce-i, tovarășe Bumbac?

Foarte jovial, responsabilul bibliotecii îmi arată un chiștoc de hirtie, pe care erau trecute numele a vreo 10—15 bărbați.

— Și cam cite cărți le-ai dat? îl întreb.

— După capul meu, cred că peste două sau trei sute! Asta-i de anul trecut!

— Foarte frumos, tovarășe responsabil! Numai 15 cititori într-un an, în timp ce — hai să zic la întîmplare — numai în comuna Avram Iancu există aproape 360 de cititori! Da' bag de seamă că la cititorii dumitale nici nu te-ai gîndit să le faci fișă personală! Păi cum ții dumneata evidența cărților?

— Ei, păi cum pui dumneata problema!...

— Păi cum o pun, taică? Ia să zicem că-ți pică o inspecție culturală.

— Ei, și dumneata de colo!

— Eu de colo, sfațul popular de dincoace... Oamenii ți-au dat pe mîină o avere culturală și dumneata îți bați joc de ea!

— Mare lucru că n-ai găsit o carte! O să găsești altădată!

— O să găsească cartea altădată, numai dacă...

— Numai dacă, ce?

— Numai dacă o să găsească aici alt bibliotecar!

VALERIU FILIMON

Desen de ADRIAN LUCACI

PROSPECTIUNI NEOCOLONIALISTE
— Aici miroase a petrol... este nevoie
de ajutorul meu dezinteresat!